

OPENBARINGEN

VAN GOD EN CHRISTUS
VÓÓR DE SCHEPPING

M. JAEGLE

OPENBARINGEN

**van God en Christus
vóór de schepping**

M. Jaegle

Stichting Da-ath

Colofon

Oorspronkelijke titel:

*Die ersten Gottes- und Christusoffenbarungen
in der Vorschöpfungsperiode des All*

M. Jaegle

Gepubliceerd:

Unausforschlicher Reichtum, 1949-1951

© Konkordanter Verlag, Birkenfeld, BRD

Vertaling: Rita Buurveld-Jansen

Redactie, bewerking: Date Gorter

Uitgave: Stichting Da-ath,
da-ath.nl, juni 2025

Schriftelijke toestemming: Konkordanter Verlag

Omslag: EON, Evangelie Om Niet

Afbeelding cover © PublicDomainPictures via Canva

ISSN: 2772-8811

NUR 707

INHOUDSOPGAVE

Inleiding	6
God - alleen	7-8
Het al - in God	9-15
Nauwe relatie van God met het al	15-22
Schepping van de Zoon van God	22-31
Het Beeld van God	31-35
Het al - in Christus	36-37
Edelsteen in de kroon van Christus	38-39
Christus in gelijkenis van God	39
Verplanting van het al in Christus	39-40
Onze insluiting in Christus	40-41
Het doel van God met het al in Christus ...	41-51
De schepping van het al in de Zoon	51-53
Startpunten en afsluitingen vergeleken	53-56
God begint Zijn werken in de Zoon	56
Het voornemen, de schepping van de eonen	56-57
Onze uit(ver)kiezing in Christus	57-58
Christus als Hoofd over het al aangesteld ..	58-60
De Zoon verantwoordelijk -	
Vader vertrouwt Hem	60-61
De grote crisis in Gods schepping	61-62
Geschapen in de Zoon	62-63
De overwinning van Christus	64-67
De culminering van het al in Christus	67-74
Gerichten: duur en bedoeling	74-83
De tegenstander en het kwaad in Gods plan	83-91
Christus' heerlijkheid – zegen in ons leven	91-93
Andere brochures uitgave Stichting Da-ath.	94-103

Openbaringen van God en Christus vóór de schepping

Inleiding

Willen wij uit de heilige Schrift de eerste openbaring van God ¹ kennen, dan gaat die terug tot vóór Genesis 1:1. Zo kunnen wij Gods plannen zien: schepping, verlossing, verzoening. God geeft zicht op dat wat buiten de materiële schepping ligt. Via dit onderzoek komen wij bij wonderlijk rijke schatten van kennis van God. De Schrift openbaart de voorbereidingen van de Schepper voor de schepping van *het al*. ² Alles begint *met* en *in* God. Dit leidt tot het in geloof accepteren, dat onze Redder, de Zoon van God, Oorsprong van heel de schepping is. Het sterkt ons geloof als wij onszelf in die periode zien. Wij blijken de eersten te zijn in Gods grote plan van schepping en verlossing. Hij maakte toen bijzondere gaven voor ons gereed. In die openbaringen zien wij Zijn doel met heel Zijn schepping weerspiegeld. Deze uitspraken over *het al* voordat God het schiep, horen bij de heerlijkste genadegaven van de rijkdom van de erkenning ³ van Hem. Vijf hoofdthema's:

- a. God – alleen
- b. Het al in God
- c. Schepping van de Zoon van God
- d. Het al in Christus
- e. Onze uit(ver)kiezing in Christus

¹ 'God' is volgens de grondtekst: *Plaatser, Be- of Onderschikker*

² Grieks: *ta panta*, heel de schepping, hemelen en aarde.

³ Grieks: *epi-gnōsis*, erkenning, diep besef; meer dan kennis.

a) God – alleen

Dit is vermoedelijk de eerste openbaring van God. Er is geen tekst in de Schrift die dit zo zegt. Het is gebaseerd op de woorden van God, die daarnaar terugleiden:

*want uit Hem en door Hem
en tot Hem is het al*^{Rom.11:36}

God ... uit Wie het al is^{1Kor.8:6}

Door de onthulling: *het al [is] uit God*, is Gods alleen-zijn bekend. Omdat het al *uit* God is, was het eerst *in* Hem verborgen, onzichtbaar. En wij buigen met eerbied en ontzag voor dit overweldigende: *God - alleen*. Het is wonderlijk, dat God gelovigen in Christus toegang geeft tot waar Hij alleen in majesteit troont.

Dit is de grens in het verleden. Achter die grens ligt het oneindige; *alleen God*. Alles begon ooit, God niet.

De oneindigheid van het bestaan van God.

Dit is waarheid die ons denken overstijgt. Zij schakelt ons denken uit. Wij mogen deze grens niet voorbij.

Deze goddelijke openbaring bevat commentaar op veel getuigenissen uit de Schrift, die zeggen dat er *één God* is. *Geen God buiten Mij en geen naast Mij*. Dat leert Zijn woord door onthulling over de ‘tijd’⁴ vóór de schepping. Er is niemand zoals Hij, Die uit oneindigheid komt, niemand die dit unieke met Hem kan delen.

⁴ Tijdloosheid is voor ons, mensen, niet voor te stellen.

In verleden en toekomst is God grenzeloos. Alleen Hij komt uit oneindigheid, maar Hij laat in Zijn liefdesplan Zijn schepselen delen in Zijn toekomstige eindeloosheid.

Dit is nog maar één van de onmetelijke waarheden van God. Volgens het getuigenis van de Zoon ^{Joh.4:24} *is Hij geest*. God is eindeloos en bezit onbegrijpelijke grootheid en macht. Hij is ook onzichtbaar. Dit is een kloof tussen Hem en ons. Wij beseffen hoe ver God van ons verwijderd is, tenzij wij Hem zien als de Vader in Christus, Zijn Zoon, de Middelaar.

Wij zien onze kleinheid; geloof aanvaardt deze onthulling van God, die ons denken overstijgt. Wij kunnen erkennen dat alleen zo'n God garandeert, dat Hij zal doen wat Hij Zich voornam.

Wij zijn stil, dankbaar voor de waardigheid die God geeft. Wij mogen iets zien van Zijn bestaan als *de Enige*, vóór de wereld was.

Maar dit is niet alles. *De geest onderzoekt alles, zelfs de diepten van God.* ^{1Kor.2:10} Tot nu toe ging het over Gods 'uiterlijk bestaan', niet over Zijn innerlijk. Maar nu geeft de geest inzicht in wat in de diepten van God herkend is: *geheel het al!* Wat God Zich voornam om te scheppen, bestond niet alleen in Zijn voornemen, maar was in Hem besloten.

b) Het al - in God

Zoals eerder gezegd: zo'n uitspraak staat niet letterlijk in de Schrift. De waarheid: *het al [is] uit God* veronderstelt het kostbare, dat *het al in God* was. Om ergens uit te komen, moet het er eerst in zijn.

Deze overdracht van diepere erkenning van God moet in fijngevoeligheid gebeuren. God heeft de deur naar Zijn innerlijk beschermd, het is onopvallend, niet bij eerste aanblik te zien. Het is de toegang tot Zijn heiligste. In eerbied mogen wij in diep ontzag Zijn innerlijk zien.

Het is een kostbaar en lieflijk beeld, dat ons hier wordt onthuld: *het al*, rustend aan Gods Vaderhart. Wat een genade om al het geschapene in de Bron te ontdekken, veilig in Hem - tot aan het werkelijke ontstaan. Dit omvat de hele schepping, én Christus, de Zoon van God. Dit is de eerste openbaring van de Zoon, die aan ons geloof wordt gepresenteerd. Het is fundament van het Vaderschap van God en de heerlijkheid van de Zoon. De andere schepselen worden in twee delen benoemd:

*het al wat in de hemelen en wat op de aarde is,
het zichtbare en het onzichtbare, hetzij tronen,
hetzij heerschappijen, hetzij soevereiniteiten,
hetzij gevormachtigden ...* ^{Kol.1:16}

Hoewel deze indeling van het al in relatie tot Christus geschreven is, kan het ook vóór de schepping zo vastgesteld worden, omdat het al eerst in God was. In de grondtekst is *het al* meervoud, *de allen*. Het omvat *alle* stof, elementen, levenden. Niets kon buiten God bestaan.

Het al in God spreekt ook óns aan, want nu horen wij het eerst over ons bestaan. Wij ‘zien’ onszelf, ver vóór onze geboorte. Wat intens gelukkig maakt dit weten van dat heerlijke oord, waar ook wij ooit waren. Onze Oorsprong te kennen is heerlijk. Wat een vreugde om je *in God* te vinden! Waar komen wij vandaan? Dít is het antwoord!

Gezien deze uitspraak van God vraag je je af hoe het kan, dat *heel het al* eens in God was. Zijn woord geeft ons licht. God maakt het nog gemakkelijker voor het geloof dat Hem eert, om deze heerlijke waarheid te begrijpen. Hij geeft voorbeelden van *veel in één* in Zijn schepping.

Toen God zei, dat de aarde groen kruid en vruchtbomen zou voortbrengen ^{Gen.1:11}, droegen de eerste vruchten hun zaad in zich. En dus al wat volgde. Het is niet uit te drukken, wat dit betekent. Alle oogsten zaten in de eerste vruchten en zijn eruit gekomen. Zo toont de natuur de waarheid van het *in God ingesloten zijn van het al*.

Dit principe zit ook in de mensheid. Alle mensen zijn uit Adam gekomen en waren dus in hem ingesloten.

Atoomonderzoek getuigt ook van deze waarheid. Men bracht materie tot de oorspronkelijke elementen terug: *reductie*. De uiterlijke vorm wordt tot een minimum gereduceerd, maar de inhoud blijft qua kracht hetzelfde. Zo maakt men een uraniumstaaf van een meter lengte zo klein mogelijk. Maar het gewicht blijft gelijk. Werknemers van de eerste kerncentrale vertelden, dat zij verwonderd keken naar de import van veel materiaal in de centrale, maar er was geen export. Men kon bij dit terugbrengen van materie opmerkelijke resultaten boeken. Verandering en

reductie van materie is iets bijzonders. Het vertelt ons iets over de geconcentreerde vorm waarin *heel het al* vóór de schepping ooit bestond. De waarheid, dat het al ingesloten was in God, wordt wat begrijpelijker door dit onderzoek.

Om deze waarheid te kunnen *gelooven* is het niet nodig om *het al* in kleinste vorm te zien. Tegenover dat gegeven staat de onbegrijpelijke grootheid van God. *Hij is geest*, zonder afmetingen. De mens van God gelooft dit want het is geschreven. Gods woord openbaart iets dat veel groter is: de verbondenheid van de Schepper met het al. Dat zijn lichtstralen van Zijn onmetelijke liefde.

Deze openbaring van het ingesloten zijn van *het al* in God sluit speculeren over de oorsprong uit. *Alleen God is de Bron* van al het geschapene. Als de wetenschap al wat bestaat herleidt tot een ‘oer cel’, dan is dat een goed spoor. De weigering om die ‘oer cel’ bij de naam te noemen leidt tot verwarring en duisternis. Men moet erkennen dat *God* de Schepper is.

Omdat het al ingesloten was in God, is heel de schepping vitaal verbonden met de Schepper. Zonde en gericht maken scheiding tussen God en de schepselen, maar de wortels van de verbondenheid zijn intact gebleven. Zij zijn de basis van de uitvoering van Zijn plan.

De schepping in God had een vitale verbinding met God, maar ook met Christus. Christus en de schepping waren een eenheid met God. God wilde, dat niet alleen Hij, maar ook Christus met alle schepselen verbonden zou zijn. En Hij kon ze te Zijner tijd wederzijds verzoend naar Zijn Vader terugbrengen.

Dit ingesloten zijn van het al in God omvat alles. Geen schepsel is spontaan ontstaan. En satan, de tegenwerker van God? Ook zijn begin was *in God*. Opheldering over zijn afkomst is belangrijk. Want dat is de basis voor een goed begrip van zijn loopbaan en werk. Hier ligt de sleutel tot de oplossing van het grote probleem van het kwaad.

Ook satan ‘bevond’ zich ooit in de ene ware God. God schiep hem. ^{Job 26:13; Jes.45:7; 54:16} Hij is klei in de hand van de Pottenbakker. God vormde én beïnvloedde hem.

Stel dat satan, zoals die nu is, niet door God gewild was. Dan had hij daadwerkelijk Gods liefdesplan met het al - tegen Gods wil in - kunnen dwarsbomen. Hij had zelf de dood van de Zoon van God noodzakelijk kunnen maken. Christus’ verlossings- en verzoeningskracht kon dan door hem zeer beperkt worden. In dat geval had de Schepper een ernstige fout gemaakt. Zijn plan was dan mislukt. God had dan Zijn doel gemist, *gezondigd*.

Artsen zien crises, ziekten, eerder dan wij. Zij nemen maatregelen om die, door hun kennis van het inwendige van de mens, te voorkomen. De menselijke geest is in staat dat te ontwikkelen. Hoeveel beter kan God dat! Hij heeft het volmaakt inzicht in het wezen van alle schepselen. Hij had dat vermogen tijdens hun schepping, maar ook in de oorspronkelijke toestand, toen de schepping in Hem was.

De Psalmist kende dit inzicht van God, want hij zegt:

Uw ogen zagen mijn embryo! ^{Ps.139:6}

Jeremia hoort van Jahweh dit verbazende:

*Voordat Ik je in de moederschoot vormde,
heb Ik je gekend* ^{Jer.1:5}

David getuigt:

Hij heeft inzicht in alle gedachtevorming ^{1Kron.28:9}

Hij *verstaat* deze van verre ^{Ps.139:2}. Maar dat zijn kleine dingen vergeleken met het geweldig vooruitzien van God in de periode vóór de schepping. Dat gaat veel dieper dan alleen Zijn voorkennis van al wat nog zou gebeuren. Deze voorzeggingen leiden tot de overtuiging: God legde volgens plan de weg voor álle schepselen vast. Ook in de uitvoering zal Hem niets in de weg staan:

*Hij bewerkt alles in overeenstemming met
de raad van Zijn wil* ^{Ef.1:11}

Hij is de eerste en de laatste Oorzaak van alles.

De Schepper heeft soevereine, in alle opzichten unieke, volkomen macht. Een mogelijke crisis in Zijn schepping kon Hem niet ontgaan. Een hooggeplaatst schepsel (zoals satan) kon niet zomaar ongehoorzaam aan Hem worden.

Volgens een gangbare gedachtegang kon dat kennelijk wel: een schepsel kon het kwaad uit zichzelf voortbrengen en zich veranderen in de bitterste vijand van God. Zo had dat schepsel grote, niet te repareren schade aan God en schepping kunnen veroorzaken. Dergelijke tegenstand zou echter door God dan in de kiem gesmoord zijn. Het was voor Hem eenvoudig geweest om deze neiging bij satan te elimineren. In deze gangbare gedachtegang kon die dan toch tegen Gods wil in blijven bestaan als wortel van het

kwaad. In plaats van dat God hem direct uitschakelde, is de aanname, dat de vijandschap zich in hem steeds krachtiger ontwikkelde. Zodat hij later de mensheid en menigten van hemelse legers mee kon sleuren in een afgrond van verderf. Slechts een fractie daarvan zou dan via onuitsprekelijk lijden en offers voor God en Zijn Christus gered worden. De grote massa zou echter door haar onontkoombare, verschrikkelijke lot voor altijd getuigen van satans overwinning en nederlaag van God.⁵

Hoe zou de absoluut goede, almachtige God zoiets kunnen toelaten? Zo zou Zijn liefdesplan mislukken!

Het zien van de oorsprong van het kwaad in satan is een sterke beperking van Gods absolute volmaaktheid. Het is een groot nadeel voor overwinnend geloofsleven. Want het verduistert de grote eindoverwinning van God en Christus! Waar is Zijn almacht, als één schepsel in staat is Zijn plannen te verstoren? Hij, Die de raad van de natiën vernietigt ^{Ps.33:10}, hun plannen verhindert ^{Jer.19:7}. Zou Hij tegenover het plan van een schepsel machteloos zijn? Dan zou Paulus' lofzang over Gods enorme wijsheid en kennis verbleken! ^{Rom.11:33}

De diepte van *het al in God* sluit alle opvattingen uit, die aan schepselen een eigenwillig handelen en wandelen toekennen. Dit is vanaf het begin - met al het andere - ingevoegd in een vast Goddelijk plan. Het bewijs is, dat de tegenstander doet wat met Zijn plan overeenstemt. Dat is verankerd in de diepe liefde van God. Zo dient zelfs dit

⁵ In deze alinea is een leer binnen het christendom verwoord.

schepsel een hoog doel. Dit is de enige oplossing voor dit probleem. Gods woord bevestigt het.

Nauwe relatie van God met het al

De insluiting van heel de schepping in God voordat deze zichtbaar werd, laat zien hoe sterk de banden met haar Schepper zijn. Hij heeft haar niet buiten Zichzelf gevormd zonder dat Hij daar Zelf nauw bij betrokken was. Zij kwam uit Hem en *is* van Hem.

Paulus getuigt, dat *alles uit God is. Scheppen door God is volgens de Schrift: tot aanzijn roepen uit Hemzelf*. Hij schiep de mens. De Zoon van God en Zijn broeders zijn allen uit Eén. ^{Hebr.2:11} En:

*Hij heeft ons verwekt ... opdat wij eerstelingen
van Zijn schepselen zijn* ^{Jak.1:18}

Hoe diep de wortels van deze verbondenheid gaan, weten wij niet. *In Hem en uit Hem* spreken van intiemere relatie dan *door Hem* ^{Rom.11:36}. Wat een mens met handen maakt, ontstaat buiten hem. Hij heeft er geen levende relatie mee. Maar met nakomelingen, die in hem waren en uit hem zijn, bestaat de intiemste levende verbinding. Zij zijn het meest nabij en meest dierbaar. Zij zijn uiterst waardevol; verlies ervan brengt bittere pijn. En die relatie heeft God met het al, omdat Hij dat eerst in Zich droeg. Het eigendomsrecht van Zijn schepping berust op het feit, dat zij ingesloten was in Hem. Dat is de eerste akte in Zijn eigendomsrecht van *het al*. Hij is de ware, enige Eigenaar. Vanuit die waarheid citeert Paulus in Athene hun ongelovige dichters:

wij nu, die van Gods geslacht zijn... ^{Hand.17:28,29}

Verwissel dit niet met het Vader-zijn van God. Alleen zij, die in Christus zijn, hebben daar nu deel aan.

In deze beschreven eerste openbaring vinden wij de noodzaak en oorsprong van *de verzoening van het al met God*. Want in deze eerste getuigenissen van God over het al is het heerlijke doel van liefde van Hem verankerd. Het goed overwegen van deze nauwe relatie tussen Schepper en schepping, *het al in God*, laat alleen deze conclusie toe. Zo'n nauwe verbintenis kan alleen uit ware liefde komen.

In het licht van dit alles verliest de leer van eindeloze pijn alle geloofwaardigheid. Die leer gaat voorbij aan de liefde van Gods hart. Daar besteden wij veel aandacht aan. Want God gaf de activiteit van Zijn hart van liefde nadrukkelijk aan Zijn schepping mee toen Hij haar op weg liet gaan.

De liefde van de Schepper is in *het gezinsleven* te zien: Gods instelling voor het voortplanten van de mensheid. De oorsprong van kinderen zorgt voor unieke liefde van de ouders voor hen. Het is een sterke, krachtige band in het leven. Het verbreken van deze banden van liefde geeft veel pijn bij ouders. Als zij een kind verliezen, breekt dat hun hart. Daarna zal het nooit meer zijn zoals het was, diep verdriet blijft.

Ook in de lagere schepping kan men dit kenmerk van pijn waarnemen. Er is iets aandoenlijks in de pijn van een dier, dat van de jongen beroofd is.

Gods liefde is veel groter voor Zijn eigen schepselen, meer dan de liefde van ouders voor hun kinderen. Zouden zulke gevoelens Hem vreemd zijn? Zou Hij, Die liefde is, in staat

zijn het grootste deel van hen, die door Hem in het leven zijn geroepen, voor altijd in pijn te zien? Toen Sion zei:

*Jahweh heeft mij verlaten,
de Heer heeft mij vergeten* ^{Jes.49:14}

sprak Hij tot Zijn afgedwaalde volk de kostbare woorden:

*kan een vrouw haar zuigeling vergeten, zich
niet ontfermen over de zoon van haar schoot?
Zelfs al zouden die het vergeten, Ik zal jou niet
vergeten* ^{Jes.49:15}

Hier, bij de profeten, toen de volheid van Gods redding door Christus nog niet onthuld was, verklaart God, dat Hij nooit vergeet wie uit Hem voortkwamen.

Het licht van deze liefde van God onmaskert de leer van eindeloze pijn voor de overgrote meerderheid van Zijn schepselen. Het blijkt een fatale misvatting en dwaalleer te zijn, die God onteert. Want naast het grote verlies dat Hij lijdt, is daar de felle pijn in Zijn liefdevolle hart. Waarom is daar geen oog voor? Men houdt vast aan deze leer, keihard, ijskoud. En zij verdedigen die leer alsof het God grotere eer brengt. Weinig mensen denken na over de gevolgen die het voor Gods Vaderhart heeft. De pijn van Hem en Zijn Zoon over al de hopeloos lijdende schepsels, die Hij op Zijn hart droeg, zou zo groot zijn dat niemand van de eigen redding kan genieten. Daarnaast is er ook nog het leed van de geredden om hun geliefden

Ouders kunnen met onuitwisbare liefde hun afgedwaalde kinderen niet loslaten. Zij kunnen terecht een misstap vergelden. Als deze kinderen dan met blijvende toewijding

en meer liefde de weg naar hun vaderhuis terugvinden, dan heeft geen mens daar bezwaar tegen. Men zou voor deze ouders blij zijn en die tot voorbeeld stellen.

Zo wordt zwak uitgebeeld wat God met Zijn schepping bereikt. Zijn verlangen naar terugkeer van de afgedwaalde kinderen wordt vervuld. Dit gaat via zware gerichten.⁶ Hij gebruikt ze om Zijn doel te bereiken. De vreugde die Gods hart dan vult, heeft Hij in alle beloften gelegd die de overwinning van Zijn liefde verkondigen. Die vreugde is nu al in harten van hen die vertrouwen op de heerlijke afsluiting: de verzoening van het al.

Met *het al [is] uit God* openbaart Gods woord ons veel meer dan alleen de oorsprong van de schepping en de band met de Schepper als gevolg daarvan. Zijn diepe liefde voor Zijn schepselen kwam niet pas op toen zij afdwaalden van Hem; zij was er al toen ze nog in Hem waren.

Deze vroegere verbondenheid van de Schepper met de schepping moet bijzonder effect hebben gehad. Het moet haar gestempeld hebben, iets gegeven hebben als teken van hoge komaf, dat is: *het al is tot God*.^{Rom.11:36}

Dit vers: *want uit Hem en door Hem en tot Hem is het al*, is de samenvatting van oorsprong, weg en doel van de schepping. Het is het grote motto van God; het plaatst het begin en de loop in het licht van de voleinding. In *het al is tot God*⁷ herkennen wij de innerlijke houding, die God in

⁶ Grieks: *krisis*, een gericht; oordeel/veroordeling wordt vaak vertaald. *Gericht* laat het corrigerende beter zien.

⁷ Letterlijk: *het al is naarbinnen in God*

Zijn schepping gelegd heeft; de gezindheid die Hij gaf. Het is de beweging *terug naar de Schepper*.

De schepping raakte ver weg van God, maar de neiging was ingeprent. Wat is al het streven in de wereld naar iets beters anders dan zoeken naar het verloren paradijs? Het verlangen van het hart naar vreugde is niet verkeerd, de Schepper heeft het erin gelegd. De slavernij van de zonde is verkeerd. Daar is het schepsel aan ten prooi gevallen en probeert, ver weg van de Schepper, toch aan dit verlangen te voldoen. God had echter in de grote Leider voorzien. Hij zal met vaste hand alle afgedwaalden naar het heerlijke einddoel brengen. Het eindigt niet in het passeren van Hem, het is uiteindelijk: thuiskomen in het Vaderhuis.⁸ Het gaat om innerlijk geluk: *naarbinnen in Hem*.^{Rom.11:36}

Ingrijpende gerichten brengen de afgedwaalden thuis. Gods schepselen keren, door Zijn liefde overwonnen, in Hem terug. Maar het is anders dan eerst, toen het al nog in God was. Dat was een gezegend feit. Straks zal *in God* betekenen: volle overgave aan Hem als Vader in Christus. Als antwoord op Zijn grote liefde sluiten zij Hem in hun hart, zodat Hij hun *Alles* wordt. Deze hereniging van hart tot hart is: *God alles in allen* ^{1Kor.15:28}.

Volmaakte harmonie is begin en einde naar Gods plan van schepping en verzoening:

Begin: *het al in God*

Afsluiting: *God alles in allen*

⁸ Dat is hier: de hele nieuwe schepping

Twee uitersten, waarbinnen de schepping veilig voortgaat. Zo is haar bestaan vanaf het begin met heerlijke afloop verbonden. Het zal God alle eer geven. Al Zijn schepselen waren in Hem en kwamen ook uit Hem. Zij bereiken dit doel. Zij zullen in volle toewijding, van harte, Hem de plaats geven die Hem toekomt, opdat God zij alles in allen!

Op weg naar dit stralende einde kan ons veel overkomen. Die weg kan nog zo moeilijk, beangstigend en duister zijn, via zonde en gericht gaan. Alles moet echter toch dienen om tot dit heerlijke einddoel te komen. Het laat Gods manier van handelen zien, opdat ieder Hem aanbidt.

Als wij nu over deze grenzen van *het al in God* en *God alles in allen* kijken, dan zien wij een subliem tegenbeeld. Waarvan? Van de tijd waarin God alleen in oneindigheid was. Maar dat was onvoldoende voor Zijn liefdevolle hart. Waar verlangde Zijn hart naar? Naar dit heerlijke: *God, één met Zijn schepping*. *Alle* schepselen, wederzijds met Hem verzoend, dienen Hem gewillig.⁹

Toen God Zijn Zoon tot aanzijn riep, hief Hij Zijn eigen alleen-bestaan op. Dat werd voltooid toen Hij de rest van de schepping door Christus verwekte. Daarna ontstond door de zonde scheiding tussen de schepping en God. Christus heeft dat met succes, door inzet van Zijn leven, veranderd. Na Zijn opstanding begon Hij de schepping volgens plan naar God terug te leiden. Dankzij Zijn wijze regering, in de kracht van Zijn opstanding, brengt iedere periode opbrengst aan God. Hoe? Doordat schepselen,

⁹ Kolossenzen 1:20

overwonnen door Zijn liefde, in gemeenschap met Hem komen. Eerst waren dit enkelingen, maar het groeit. Aan het einde van de eonen ¹⁰ wordt het voltooid, volkomen werk van Christus heerlijk bekroond. Allen ervaren dan de gemeenschap met God.

1 Korintheërs 15:28 bevat *Gods woorden*. Die vragen *geloof*. God nam Zelf de verantwoordelijkheid op Zich om te doen wat Hij belooft. Hij, en degenen die Hem zonder meer geloven, worden gerechtvaardigd als *God alles in allen* is! Dat hoort niet bij Zijn soms hevige gerichten. Het is *resultaat* van wat Hij Zich ooit voornam.

Het belangrijkste ontbrak nog voor de ontwikkeling van Gods plan. Tot nu toe was het Gods schouwspel zonder Christus, de Middelaar van God en Zijn schepping. Hij is de Enige, Die Gods liefde en genade aan ons kan laten zien. Hoe kunnen wij spreken over Zijn liefhebbende Vaderhart in Zijn bestaan vóór de schepping? Dat kan als wij Gods liefde zien in het aangezicht van Christus Jezus. Deze kostbare Naam moest nog op de achtergrond blijven.

De behandelde overwegingen leidden ons naar de vroegste onthulling van de Vader van Christus Jezus over Zijn Zoon. Wij mogen getuige zijn, hoe Hij de eerste keer met Hem verschijnt. Dit was in de volle heerlijkheid van de Zoon. Hierdoor werd het begin van de schepping gevormd *mét* een zekere verwachting.

¹⁰ In de Schrift zijn vijf eonen (periodes, in tijd beperkt) te zien.

c) Schepping van de Zoon van God

Wij zagen Gods hart: vol van een compleet plan, toen de schepping nog in Hem was. Einddoel én de weg ernaar toe stonden duidelijk voor ogen; *alles* uitstekend voorbereid.

Wij zien hoe onze grote God aan het werk gaat. Ons hart is vol vurige belangstelling: ‘Hoe en waarmee begint Hij?’

De eerste scheppingsdaad was tegelijk het leggen van het vaste fundament. God bouwt dat uit; het wankelt niet. Hij zal nooit teleurgesteld worden. Dit is de schepping van *Zijn Zoon* Christus Jezus.

Opnieuw komt daarmee een grote waarheid naar voren, die verduisterd werd. Dat gebeurde door de leer ‘dat Christus er van eeuwigheid af al was’. Toegegeven, men ondernam waarschijnlijk een poging om Hem de grootst mogelijke eer te geven. Maar als dit ontaardde in correctie van Gods woord. Zo werd ongewild het tegenovergestelde bereikt. Zoals wij zullen zien, werd Zijn waardigheid als Zoon door ondoordacht formuleren verduisterd. Het is echt een loochenen, ook al is dat nog zo versluierd en lastig op te merken. Men ontkent in feite daarmee het Goddelijke Zoonschap van Christus. Dat raakt Zijn wezen.

Het getuigenis van God over Zijn Zoon is anders, want in Kolossenzen, dat de hoogste, heerlijkste onthullingen over Christus bevat, wordt Hij genoemd:

de Eerstgeborene van heel de schepping ^{Kol.1:15}

In Openbaring noemt Hij Zichzelf:

het Begin (oorsprong) van Gods schepping ^{Op.3:14}

Talrijk en afwisselend zijn de onthullingen, die God ons over Zijn Zoon geeft. Ja, wij kunnen Zijn woord als de onthulling van Jezus Christus zien; *want Christus is de belangrijkste inhoud ervan.*

Wat Kolossenzen 1:13-20 over de Zoon van Gods liefde zegt, hoort bij de hoogste onthullingen over Christus. God Zelf zegt, dat Hij zowel *Eerstgeborene* als *Schepping* is. Geen enkele gelovige zou uit zichzelf zo over de Zoon van God durven spreken. Maar het is God Zelf, Die de schepping en dus het begin van Zijn Zoon leert. En Hij maakt deze waarheid in Zijn woord bekend. Hij moedigt ons aan om daarover na te denken.

Het is goed, iets te zeggen over de inhoud en betekenis van *eerstgeborene*, *verwekking*, *geboorte* en *schepping*. In het Oosten wijst *eerstgeborene* op de hoge positie van de oudste zoon. Wanneer een man geen of onwaardige zoon had, kon hij een jongeman adopteren. Hij kon hem als erfgenaam de eerstgeborene noemen. Het is mogelijk dat Kolossenzen 1:15 in de eerste plaats iets zegt over Christus' unieke positie. Die verheft Hem hoog boven alle andere schepselen. Maar het leert geen begin van Christus via het proces dat wij *geboorte* noemen. God heeft het al uit Zichzelf in aanzijn geroepen en Hij noemt dat *schepping*. Christus is geen uitzondering. Dat blijkt uit alle teksten die getuigen van Zijn voortkomen, oorsprong uit één Bron. ^{Hebr.2:11; Joh.20:17} Die noemen Hem *schepping*.

Er is verwarring over letterlijk en figuurlijk in de Bijbel. De Schrift spreekt over *wedergeboorte*, geboren worden

uit water en geest. ^{Joh.3:3-8} Dat is niet letterlijk. Nikodemus vatte dat wel zo op. Johannes zegt: ‘wij zijn uit God geboren’ ^{1Joh.5:18,19}, tegenover de rest van de wereld. Dit is (figuurlijk) verwekken tot nieuw geestelijk leven. Zo werd Christus éénmaal letterlijk tot Mens verwekt in - en geboren uit - Maria, Zijn moeder. Zijn voortkomen uit God vóór al de andere scheppingen is *figuurlijk* als verwekking, geboorte vermeld. Johannes noemt Hem de *Enig-verwekte*. ¹¹ Dit was Hij letterlijk in Zijn vernedering op aarde. Deze unieke verwekking door Gods heilige geest deed Hem anders zijn dan alle andere mensen. Als het gaat om Zijn eerste begin, is het beter de Schrift te volgen en Zijn voortkomen uit God *schepping* te noemen.

De bevestiging dat *eerstgeborene* figuurlijk is, staat iets verder. Christus is *de Eerstgeborene uit de doden* ^{Kol.1:18}. Zijn opstanding was geen letterlijke geboorte, maar tot nieuw leven *voortbrengen*. Dat lijkt op geboorte en kan figuurlijk zo genoemd worden. Het woord *baren* betekent in het Grieks *voortbrengen*. Christus kan dus twee keer *Eerstgeborene*, *voortgebracht* zijn. De eerste keer uit God in het begin van Zijn bestaan. De tweede keer uit de doden in een nieuw begin.

Verwekken, het voortbrengen van leven dat wij kennen, is door God ingesteld nádat zonde en dood in de mensheid kwamen. Dus heeft God dat eerst aan die nieuwe situatie aangepast. Maar zij kunnen toch Gods scheppende kracht laten zien. Deze instelling is wel van lager niveau dan scheppen. Nieuw leven voortbrengen bij mensen is te

¹¹ Eniggeborene

vergelijken met de dieren. De wetmatigheid van zonde en dood heeft daar het stempel op gedrukt. Het is tijdelijk; God doet het weg ^{Luk.20:35,36}.

Maar als God leven uit Zichzelf voortbrengt, dan is zo'n scheppingsdaad niet met het proces in het menselijk leven te vergelijken. God heeft mogelijkheden waar wij geen idee van hebben, niet begrijpen. De schepping van de Zoon van God, Gods eerste schepping, moet op zeer hoog niveau van volmaakt leven gebeurd zijn. Ons geloof is onvoldoende om dit te volgen. Menselijke geboorten zijn van een te laag niveau om deze unieke schepping van God uit te beelden. In de 'tijd' vóór de schepping verwekte God nog andere vormen van leven. Die zijn echter van veel hoger en geheiligder niveau dan het menselijke. Want in die sfeer waren zonde en dood niet aanwezig.

Onze uitleg is gebaseerd op de wens om het geloof zo veel mogelijk uit die eerste 'tijd' te bieden. Daarover zijn duidelijke woorden van God. Wij moeten in ons onderzoek alles vermijden wat tot speculatieve uitleg leidt. God heeft ons veel geopenbaard over die periode vóór de schepping. Wij onthouden ons daarom van wat God aan Zichzelf heeft voorbehouden. In de toekomst onthult Hij dat aan ons.

Het is ook niet nodig over deze grenzen gaan. Want dit smalle pad leidt ons naar diepe en rijke kennis van God.

Nadat Gods woorden reden gaven om de gebaande weg te gaan, zijn wij gerustgesteld. Het onderzoeken van deze gedachten van God over Zijn Zoon is voor Hem nooit vernederend. Integendeel, wij zullen Hem, de Zoon van God, juist zien in de glans van Zijn hoge waardigheden als

Zoon. Hoe ver deze uitspraak ^{Kol.1:15} ook reikt, het is zeker niet iets compleet nieuws. De Hebreeuwse Schrift spreekt van Christus' bestaan vóór de wereld was en van Zijn begin uit God.

God noemt Zijn Zoon Zijn Gezalfde. ^{Ps.2:2,6,7} Hij voorzegt Zijn komende heerschappij over de aarde. En God roept koningen zich aan Hem te onderwerpen. Agur, in Spreuken, kon door de geest getuigen:

*Wat is Zijn Naam en wat is de Naam van
Zijn Zoon, u weet het immers?* ^{Spr.30:4}

Het zijn woorden van God, die openlijk getuigen van het voormenselijk bestaan van Christus als Zoon. Ook Jezus wijst in Zijn dagen op aarde op deze waarheid. In Zijn verdediging tegen de Joden, toen zij schandelijk spraken over Zijn geboorte uit Maria, zei Hij: *Ik ben uit God uitgegaan.* ^{Joh.8:42} Toen Hij de aarde ging verlaten, zei Hij, dat Hij van God, de Vader, was uitgegaan ^{Joh.16:27,28; Joh.17:8}.

Hij werd via Zijn geboorte in Bethlehem aan ons gelijk. Zijn missie was: wederzijdse verzoening van hemelen en aarde tot stand brengen. Dat bracht Hem zo dicht bij ons, dat de Schrift Hem zelfs onze Broeder noemt. Wij moeten wel beseffen, dat Zijn voortkomen uit God vóór de wereld was, dé bron van onze redding, geluk en vrede is. Voor Christus was dat de grondslag van Zoon van God zijn. God heeft niet een hoogstaand hemels schepsel gezonden dat vervolgens tot zoon werd benoemd. Maar het gaat om Hem, die al Zoon was. Als Paulus het over God, de Vader van onze Heer Jezus Christus heeft, dan verbindt hij daarmee altijd Zijn voortkomen uit God vóór Hij mens

werd. Beide gebeurtenissen moeten bewust opgenomen zijn in onze verklaring van Zijn Goddelijk zoonschap.

Zoon van God zijn zonder begin, net als God, is niet naar de Schrift. Dit zou de Vader-Zoon relatie ontbinden en vernietigen. Wanneer Christus, net als Zijn Vader, Zijn bestaan kon herleiden tot de oneindigheid¹² zonder begin, dan zou Hij geen Zoon zijn, maar als God Zelf. Dan zijn er geen verschillen meer tussen Hem en God. Wij hebben dan twee Goden. En dat is de omverwerping van de bestaande Goddelijke orde. God is dan beroofd van Zijn waardigheid als de enige ware God. Christus is dan Zijn Zoonschap kwijt. Voor de schepping zou dit zeer slechte gevolgen hebben. Als wij echter de Schrift aannemen, zal de heerlijkheid van Vader én Zoon altijd schitteren.

God heeft Zijn Zoon niet tot aanzijn geroepen als doel op zich, maar opdat Hij de Vader zou openbaren. Dat wil zeggen: alle onthulling van God komt alleen in en door de Zoon. Deze hoge roeping blijkt uit de titel die de Vader Hem gaf: *de Eerstgeborene van heel de schepping*! Als een helder stralende zon verlicht deze titel van Christus die eerste ‘tijd’. Zo komen de eerste stralen van liefde van de Schepper voor de schepping naar voren.

Die eerste, zeer kostbare openbaring, die Christus aan ons overbrengt als de Eerstgeborene en dus als Zoon, is God als *Vader*. Wie een zoon heeft *is* vader. Hier nog wel beperkt tot de Zoon. De kenmerken van Gods liefde voor degenen die na Hem volgen, zijn aanwezig.

¹² “De nooit begonnen eeuwigheid” (reformatorische term).

Want dat er meer schepselen zouden komen, lag in de *Eerstgeborene* besloten. Anders zou deze titel zonder betekenis zijn. Belangrijke waarheden over het ontstaan van het al komen daarin naar voren. Na Hem, Die de hoogste waardigheid ontving, volgen anderen, in lagere rangorde. Maar zij hebben één oorsprong: *God*. Deze scheppingen komen in volgorde ná de Zoon.

Met Hem begon het geweldige: *het al [is] uit God*. Toen riep God het liefste, waardevolste wat in Hem was tot aanzijn. Dat is de Zoon van Zijn liefde. Het lijkt erop, dat Christus' benaming als *de Uitgekozene* hieruit voortkomt. Want God riep Hem eerst in aanzijn; dat is uitkiezen.

Omdat Zijn begin al ver vóór de wereld was, werd *Christus* oorzaak én oorsprong ervan. *Hij* is de Baanbreker, Wegbereider voor iedere volgende schepping. Hij is *de oorsprong van Gods schepping*, ^{Op.3:14} ... *Die het begin* ¹³ *is* Hij is de Veroorzaker¹⁴ van alle scheppingen. In *Eerstgeborene* is de liefde van de Vader voor Zijn Zoon besloten. Hij is:

Eerstgeborene van heel de schepping ^{Kol. 1:15}

Hij is vóór alles ^{Kol.1:17}

Die het Begin (Soeverein ^{CV}) is ^{Kol.1:18}

De Eerstgeborene uit de doden ^{Kol.1:18}

Opdat Hij in alles de Eerste wordt ^{Kol.1:18}

¹³ CV: Die de soeverein is...

¹⁴ Duits: Urheber, schrijver M.Jaegle voegt toe, letterlijk:
Oberster-Einführer (Opperste Aanvoerder)

Overall is de Zoon van God de Eerste. Aan het begin van de schepping en bij de levendmaking uit de doden. Zoals Hij als Eerstgeborene van heel de schepping Oorzaak en Oorsprong van alles werd, zal Hij ook als Eerstgeborene uit de doden *allen* levendmaken.

Deze wil van liefde van de Vader in Zijn Zoon te kennen maakt gelukkig. Wij verheugen ons in onze eigen positie in genade en de beloften van toekomstige heerlijkheid. Maar laten wij ons vooral verheugen over de hoge eer, die God aan Zijn Zoon geeft, door Hem in alles tot Eerste te maken! Mogen wij de genade ontvangen om dit verheven doel van de Vader met Zijn Zoon in ons korte leven te verwezenlijken, zodat *Hij in alles de Eerste* is!

De titel: *de Eerstgeborene* gaf Hem al een onbeperkte voorrangpositie, én de meest nauwe verbinding met de schepping. Hij werd er op die wijze één mee. Dat gaf een onlosmakelijke band. En dit was voor Hem eerder als een vernedering dan een verhoging. Want hoewel Hij Eerste van allen is, is Zijn alles overtreffende positie grotendeels verborgen. Voor ons betekent één-zijn met Hem in wezen: verhoging in de adelstand.

Eerst openbaart God Zijn Zoon aan ons in relatie tot de schepping. Daarna laat Hij ons in Zijn woord zien, hoe Hij Hem steeds hoger verheft, boven de schepping, tot in Zijn nabijheid en gelijkheid. Een positie die geen enkel ander schepsel kan bereiken. Uit die dubbele positie, verbinding met de schepping én het aan God gelijk zijn, komt Zijn latere functie als Middelaar voort.

Het gelukkig makende zicht op de verdere verhoging van de Zoon staat ook in Kolossenzen 1. Dit gebeurt door meer titels van de Zoon te noemen, gegroepeerd rond *de Eerste zoon*. Ook die voeren terug naar de oertoestand en geven nieuw licht op het eerste begin van de schepping. Zo'n onthulling is: *de Zoon van Zijn liefde* ^{Kol.1:13}.

In deze titel van de Zoon horen wij de stem van de Vader, toen Hij uit de hemel liet roepen:

Jij bent Mijn Zoon, de Geliefde! ^{Mark.1:11}

Deze naam bevat diepe waarheid. Heilig en zuiver spreekt de geest van God over het begin van de Zoon van God. Die onthult oorzaak, motief van schepping: *de liefde van God*.

Als wij even nadenken over deze heerlijke waarheid, dan begint ons hart te jubelen over het gelukkig makende feit, dat de almachtige, oneindige en onbegrijpelijke God *liefde is*. Daaruit ontstond Zijn scheppingsplan. Omdat het al in God eerder verbonden was met de Zoon van Zijn liefde, bevond het zich in deze diepe liefde van God. Dit omvat alle schepselen, die in en door de Zoon van Zijn liefde zijn geschapen. Wat een rust, geluk en vrede geeft dit besef van Zijn diepste innerlijk in ons hart!

Wij zien deze liefde van God voorlopig alleen in relatie tot de Zoon. Maar er was toen al grote solidariteit tussen Christus en het al. Het begin van de Eerstgeborene is dan typerend voor alle scheppingen daarna; die zijn vrucht van Zijn liefde.

De mensen die in God als Schepper geloven, kunnen zich afvragen wat Hij dan voor Zijn schepselen voelt. God,

oneindig in Zijn bestaan, grenzeloos in grootheid – welk gevoel zet Zijn almacht in beweging? Met welk doel schiep Hij ons? Voor mensen die nadenken hangt van deze vraag veel, zo niet *alles* af. Want als de gevoelens van zo'n God niet absoluut goed zijn, moet de schepping bang zijn voor een catastrofe. God geeft een volkomen bevredigend antwoord op deze vraag. 'Zo zeker als Ik in liefde begon, zo zeker zal Ik ook in liefde voltooien'. Deze liefde straalt helder in de eerste openbaring van de Zoon, en wordt alleen door en in de Zoon zichtbaar.

Als wij denken aan Gods oneindige bestaan, grootheid en kracht, en begrijpen dat daarin ook de dimensies van Zijn liefde liggen, dan geeft dat ons een idee van de hoogte en diepte ervan. Voor de volle openbaring van die liefde was de schepping op zich lang niet voldoende. De behoefte aan verzoening was de basis waarop God Zijn hart door Christus aan het kruis kon tonen. In het licht van de noodzaak van het kruis van Christus voor de openbaring van Gods liefde, moeten wij satans manipulaties anders beoordelen. Liefde wordt het diepst onthuld waar haat en vijandschap het ergst zijn. Haat zaaien en vijandschap tonen is nu satans werk. Hij zal alleen dat blijven bewerken wat Gods zaak bevordert.

Christus is *de Zoon van Zijn liefde*: een van de hoogste onthullingen van God. Daar zien wij Christus' roeping, die Hij van Zijn Vader ontving. Kolossenzen spreekt over de grote opdracht van de Zoon.

Het Beeld van God

Die het Beeld van de onzichtbare God is! ^{Kol.1:15}

Christus als Eerstgeborene is onlosmakelijk verbonden met de hele schepping. De nieuwe openbaring, die Hem als Beeld van de onzichtbare God toont, verheft Hem hoog boven de schepselen, een ereplaats. Hier ontvangt Hij de opdracht om Zijn onzichtbare Vader te representeren, Zijn liefde naar de schepping te laten zien.

Waarom heeft God een Beeld?

God is onzichtbaar. De waarheid is, dat Hij *geest is*. ^{Joh.4:24}
Als wij aan Hem denken, mogen wij ons geen vorm voorstellen. Waar Hij in de Schrift in zekere vorm wordt voorgesteld, is dat figuurlijk. Christus in heerlijkheid is geen Lammetje. God is geen mens. Wij lezen:

*Laat Ons mensen maken in ons
Beeld en naar onze gelijkenis* ^{Gen.1:26},

Hier wordt geen uiterlijke gelijkenis met God bedoeld. Het is de vorm waarin Christus aan de schepping de hoogste openbaring van Vaders liefde moest tonen. Dat deed Hij door neer te dalen naar de aarde, het kruis. God schiep in Adam de vorm van het lichaam, dat voor Hem aangepast was. ^{Hebr.10:5} Zo kon Hij Zijn grote werk van wederzijdse verzoening van heel de schepping volbrengen. Bovendien bevat Genesis 1:27 verwijzing naar de positie van de mens als heerser over de dierenwereld. Hij zou de representant van God voor de lagere schepping zijn.

Het verschil tussen God en ons is als een atoom en het al. Toch zegt dat niet voldoende. Want God is oneindig veel groter dan het al. Salomo was overweldigd toen hij zei:

*Zie, de hemelen, ja, de hemelen van de
hemelen kunnen U niet bevatten* ^{1Kon.8:27}

Het is goed enig inzicht te hebben in het onmetelijke bestaan van God. Wij zijn Zijn kinderen; Hij is voor ons de Vader die ons liefheeft. Wij genieten van Zijn genade en goedheid, maar zien Zijn oneindige grootheid over het hoofd. Het hoort bij de juiste kennis van God, dat Zijn oneindige bestaan ons denken overtreft. Zijn grenzeloze grootheid maakt ons tot niets. Wij zijn ons bewust, dat Hij ondanks Zijn verlangen niet zomaar met ons omgaat. Steeds komen wij de noodzaak tegen, dat Hij een middel nodig heeft om met ons in relatie te komen.

God vond in Zijn grote liefde een bijzondere manier, hoe Hij met Zijn schepping in gemeenschap kan zijn. Hij schiep een Zoon in de vorm die Hem eigen is ^{Fil.2:6}, als de afstraling van Zijn heerlijkheid ^{Hebr.1:3}. Hij draagt Zijn eigenschappen en Zijn volmaakte Beeld. Wij mensen kunnen foto's van onszelf naar elkaar sturen. Die laten maar een deel zien en ze zijn koud en levenloos. Maar in Christus schiep God een Beeld, als levende Representant. De Weg naar de Vader. Door Christus is de onzichtbare God voor Zijn schepselen, hoorbaar, tastbaar, zichtbaar.

Hoewel Christus in Zijn heerlijkheid deze hoge opdracht niet kon uitvoeren, vormde dit wel de noodzakelijke basis. Voor Hij een band met Zijn schepselen aan kon gaan, moest er eerst innige verbondenheid tussen God en Hem

zijn. Toen Hij op weg was, uit Maria geboren, en in ootmoedigheid bij ons wandelde, zei Johannes over Hem:

*Niemand heeft ooit God gezien. De eniggeboren
God, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft
Hem ons verklaard* ^{Joh.1:18 15}

Toen Hij lang samen met Zijn discipelen was geweest, vroeg Filippus aan Hem:

*Heer, toon ons de Vader
en het is genoeg voor ons* ^{Joh.14:8}

antwoordde Hij:

wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien ^{Joh.14:9}

Hij heeft de laatste bedekking van Gods Vaderhart aan het kruis weggenomen en toont ons die onpeilbaar diepe zee van liefde.

Om deze uiting van Gods liefde correct te waarderen, kijken wij naar de eerdere hoge positie van Christus. In het hogepriesterlijk gebed ^{Joh.17:5} spreekt onze Heer met Zijn Vader over de heerlijkheid, die Hij bij Hem had voor de wereld was. Deze openbaring is later waardig voortgezet. Hij deelde aan Paulus mee, dat Hij in de vorm van God en aan God Zelf gelijk was ^{Fil.2:6}. Zijn Vader had Hem zo'n volheid van Zijn waardigheden gegeven, dat Hij zelfs aan God gelijk was. Hij is volkomen Gods beeld; zo wordt Hij in de Schrift zelfs aangesproken als *God*. ^{Joh.1:18; Hebr.1:8; e.a}

¹⁵ De beste handschriften zeggen: *de eniggeboren God*.

In de vorm van God ^{Fil.2:6} mocht Hij het bestaan met God delen, voordat er iets anders was. Na de schepping van de Zoon was God niet langer alleen. Vader en Zoon vormden de eerste levensgemeenschap. Daar was de zuiverste liefde; het grote voorbeeld van ware gemeenschap.

God vond waarschijnlijk in verbondenheid met Zijn Zoon een eerste vervulling van Zijn verlangen naar omgang met Zijn schepselen. De liefde van de Vader was volledig op de Zoon gericht. Die liefde mocht in de Zoon van Zijn liefde de eerste vrucht genieten. De Zoon beantwoordde die liefde met Zijn hele hart. Dat is hét voorbeeld van Gods plan met Zijn schepping, en hoe Hij dat door Christus zal bereiken. De stroom van liefde die Hij uit Zijn hart in de schepping bracht, zal terugstromen naar Zijn hart. Dat zal zich diep verheugen in de liefde van Zijn schepselen voor Hem. God bereikte dit doel toen in de Zoon; dat verkwikte Zijn hart. Dat was de vreugde vooraf; er zal nog veel meer komen als Gods plan voltooid is.

Wij zien de glans van de periode vóór de schepping in de heerlijkheden van de Zoon. Dat is niet alles; Kolossenzen onthult nieuwe aspecten van het aan God gelijk zijn van de Zoon. Hoe groot wordt Christus voor ons, als wij lezen:

want in Hem is het al geschapen ^{Kol.1:16}

Dit *in Hem* is voor gelovigen vertrouwd en geeft vreugde. Hiermee is onze zeer hoge status in genade gekenmerkt. Het tekent onze huidige én toekomstige heerlijkheid. En uiteindelijk worden allen levend gemaakt *in Christus*. Kolossenzen 1:16 ziet het *in Hem* in die begintijd en wat dat betekende. Er was verder nog niets geschapen. Dat het

al in Hem is geschapen, is lastig te begrijpen. Vertalingen zeggen: *door Hem*. De tekst zegt echter datgene wat bij hoogste openbaringen hoort: *in Hem is het al geschapen!*

d) Het al in Christus

Een betere titel voor dit deel had kunnen zijn: *Het al in de Zoon van Zijn liefde*. De Zoon spreekt van wat Hij naar Zijn afkomst *is*. Wij zijn geschapen in *de Zoon*; dit spreekt over wat wij door Gods kracht *zijn*. Dit wijst op de op afkomst gebaseerde *relatie*.

De titel *Christus* past bij wat Hij naar Zijn functies *doet*. Uit(ver)kiezing in *Christus* zegt iets over onze *bestemming*, de functie die wij zullen vervullen. De tweede wijst op de *opdrachten* en *plichten* die uit de verbinding met de gezalfde Middelaar voortkomen.

God begon - *het al [is] uit God* - bij de schepping van Zijn Zoon met uitvoering van Zijn voornemen. En de Schrift toont ons: *het al in de Zoon van Zijn liefde* ^{Kol.1:16}. *Het al* werd in plaats van directe schepping in een ‘ongeschapen toestand’ verplaatst: uit God - in Christus.

Onnaspeurlijke rijkdom van Christus kan de openbaring die nu over Zijn Zoon komt, genoemd worden. Het is een alles overtreffende heerlijkheid. Voordat wij verder gaan: wat houdt God verborgen? Hoe ging dat, verplaatsing van het al uit God in Christus? Gods woord zegt wel dát het gebeurde, maar verder niet *hoe*.

Veel processen blijven verborgen als het om de grote openbaringen uit de periode vóór de schepping gaat. Een reden hiervoor is mogelijk, dat wij in ons vernederd

lichaam niet sterk genoeg zijn om die enorme daden van God te verdragen; zij gaan ons begrip te boven. Toch betekent dit *verborgen zijn* grote vreugde voor ons. Het wijst naar de alles overtreffende rijkdom van erkenning van *Christus*. Dat onderzoeken wij later nog, zodat wij er iets van kunnen verstaan. Het is onmogelijk om de rijkdom van Christus helemaal te bevatten. Wanneer wij boven zijn, bij Hem, zal groei in erkenning met grote kracht doorgaan. Wij kunnen straks, in ons verheerlijkte lichaam, de diepte van rijkdom van de periode vóór de schepping beter bevatten. Het blijft nog voor ons - om begrijpelijke redenen - verborgen.

Wij zien nu in het overzicht van de vroegste Christus-openbaringen, hoe de Zoon van God verschijnt. Hij blijkt zowel gelijk aan God als aan de schepselen te zijn. God bond Hem met de sterkste banden aan Zichzelf én aan de schepping. Deze dubbele positie van Christus betekent de toerusting voor Zijn latere functie als Middelaar. Het is de onderbouwing en fundering van Zijn reddingswerk.

Christus is het origineel ^{Kol.1:15; Op.3:14} van Gods schepselen ^{Hebr.2:11}. Toch hield Zijn schepping ook verhoging in. Want Hij werd niet gelijk met de anderen in aanzijn geroepen, maar als de Eerste.

Geen enkel schepsel kan zich daarin met Hem vergelijken. Voor Hem betekende dat de eerste stap omhoog uit het gelijk zijn aan de andere schepselen. Maar Hij was nog niet aan God gelijk. Het was een tussenfase, daarna ging het opwaarts naar de gelijkenis met God.

Edelsteen in de kroon van Christus

Wij zagen Christus in enkele rechten als *Eerstgeborene*. Wij lezen nu iets, dat de onvoorstelbare grootheid van de Zoon laat zien:

Want in Hem is het al geschapen, wat in de hemelen en wat op de aarde is, het zichtbare en het onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij soevereiniteiten, hetzij gevolmachtigden, het al is door Hem en tot Hem geschapen ... Kol.1:16

Deze woorden bevatten de aanstelling van Christus in Zijn hoogste waardigheden. Die bestaan daaruit, dat God een aantal van Zijn relaties met het al aan de Zoon overdraagt:

het al:

Rom.11:36	uit God	- in Christus	Kol.1:16
Rom.11:36	door God	- door Christus	Kol.1:16
Rom.11:36	tot God	- tot Christus	Kol.1:16

Diepe gedachten van God vormen hiervoor de basis. Nu wordt van Christus gezegd: *Het al in, door en tot Hem!* Zoals de zon straalt, zo schittert ook de heerlijkheid van Christus hier. Alles spreekt van Zijn aan-God-gelijk-zijn, van Zijn adeldom als Zoon. Zoals de schepselen zich ooit in God bevonden, zo bevonden zij zich later in Christus. En nu zijn zij met Hem in liefde en leven verbonden. Elk schepsel kreeg in God de aanleg: *terug naar de Schepper*. Zo ook: *terug naar Christus!* Voordat alles naar de Vader terugkeert, trekt de Vader allen naar de Zoon toe. Christus brengt elk schepsel tot de Vader. Joh. 6:44,45; 14:7

Met dit principe van redding openbaart God opnieuw dat Christus dé Middelaar is. De weg terug naar God gaat alleen via Christus.

Dit laat zien waarom en met welk doel God een schepping in aanzijn riep. In Zijn hand wordt zij tot het middel om Zijn Zoon te verheffen tot gelijkstelling met Hemzelf. En het is bedoeld om Zijn grote heerlijkheid te tonen, tot Zijn eigen verheerlijking.

Christus in gelijkenis van God

Geen andere woorden in de Schrift getuigen zó van Christus' grootheid. Zij onthullen ons, dat het al zich ooit in Hem bevond. Om het al in Zich te hebben, zoals dat in God was, moest Christus net *als* God ontworpen zijn. Zonder direct beschikbare details concluderen wij, dat Hij onvoorstelbare grootheid bezat. Deze openbaring vormt waardevolle aanvulling op wat Paulus schrijft over Zijn heerlijkheid vóór de wereld was: *Hij was in de vorm van God* ^{Fil.2:6}. Hierdoor beseffen wij iets meer van de diepe verootmoediging van Christus. Hij, die in de vorm van God het al in Zich had, komt als klein kind Zelf in het al!

De verplanting van het al in Christus

Om dieper inzicht te krijgen in wat God deed, is het belangrijk zorgvuldig te zijn. Het woord *verleggen* is hier goed om te omschrijven wat er gebeurde. Maar het laat de innerlijke verbinding niet helder genoeg zien. *Verleggen* kan wisseling van bezitter van iets betekenen, zonder dat dit in levende relatie met de nieuwe locatie hoeft te staan.

Verplaatsing is meer; een dood rotsblok kan *verplaatst* worden, maar ook een levende boom.

Een ander woord laat nog duidelijker zien, dat het bij de verplaatsing van het al in Christus om iets wezenlijks gaat. Het moest een diepe, innerlijke, levende relatie van Hem met de schepping opleveren. Dat is: *verplanting*. Dit woord is het meest geschikt. Waarom? Omdat de geest van God dit gebruikt voor nog zo'n waarheid: *onze eenheid met Christus*. Want wij zijn *samengeplant* in de gelijkenis van Zijn dood.^{Rom.6:5} Dat is de verzekering dat onze oude mensheid samen met Christus gekruisigd is en wij nu wandelen in nieuwhed van leven. Zo heeft God ons, ja heel het al, in Christus, in Zijn voedingsbodem *verplant* als levende plant, waarin deze wortelt, verbonden wordt.

Deze voedingsbodem voor *het al* was nu het hart van Christus. God schiep Christus' relatie met de schepping als verbindingskanaal, waardoor zij de grootste zegen nog zal ontvangen. Geen enkele macht zal deze banden van leven nog kunnen vernietigen. Want voor de zonde op het toneel kwam en de schepping de diepte in sleurde, liet God de schepping in Christus wortelen, en haar anker veilig in Hem neerdalen.

Onze insluiting in Christus

In dit heerlijke oord, *in Christus*, bevinden wij onszelf. Het was voor God onvoldoende, dat wij ons eens in Hem bevonden. Voordat wij aan onze weg begonnen, mochten wij rusten aan het hart van Christus en verzonk ons leven in Hem. Als wij aan deze waarheid denken, wordt ons hart vervuld met echt geluk en diepe vreugde. Wij zouden vaak

uit die bron drinken, en de alles overwinnende kracht die dat geeft in aanvechtingen en beproevingen, ervaren.

Het doel van God met het al in Christus

De insluiting van het al in Christus als werk van God is gebaseerd op een speciale bedoeling. Denk aan het gezin. Toen wij *het al in God* overwogen, bleek dat uitbeelding van Gods liefde te zijn. Het is de band van liefde van de ouders voor hun eigen verwekte kinderen.

Wij kunnen over deze liefde nooit groot genoeg denken. De wetmatigheid die daarin werkt, bewaart de mens voor verderf. De mens is weggezonden. De ontbinding in onze tijd reikt zelfs tot in de gezinnen en richt grote schade aan. Ruzie, onvrede, kil samenleven zijn helaas kenmerk van menig gezin. Maar iets dat blijft is de zorg van de moeder voor haar kinderen. Soms gebeurt dat onzorgvuldig, en wordt het als zware last ervaren. Er zijn helaas soms ontaarde ouders, die hun kinderen het huis uitzetten. Het gebeurt echter zelden, dat ouders hun eigen kinderen definitief verstoten of verlaten. Wat de laatste, gevaarlijke era's karakteriseert is profetisch voorzeggd ^{2Tim.3:1-8}, dat kinderen aan hun ouders weerspannig zullen zijn. Maar niet, dat ouders hun kinderen in de steek laten. Er zijn soms moeders die aan lagerwal zijn geraakt. Zij zijn verslaafd aan zonden; verdorven naar lichaam en ziel. Maar als één van haar verwaarloosde kinderen sterft, wordt het hart van zo'n moeder pijnlijk getroffen, ook al is het misschien kort. Hoe krachtig is deze liefde bij de gewone, en nog meer bij de gelovige ouders! De liefde die door insluiting van de kinderen in ouders ontstond, blijft in de zondige

mensheid, ze is onuitroeibaar. In wat voor volmaaktheid moet die dan in Christus zijn geweest door de insluiting van het al in Hem!

Maar denk niet, dat God het al in Christus verplante, opdat Hij liefde voor de schepping kon krijgen, of Zijn reddingswerk aan het kruis kon volbrengen. Dat is een voor Christus ontierend idee. Zelfs wanneer Hij alleen uitwendig contact met de schepping zou hebben gehad door deze met Zijn handen te maken, dan nog was dat voldoende om Zijn hart te vullen met grenzeloze liefde voor dat Maaksel. Als de gehoorzame Zoon van Zijn Vader zou Hij volmaakt meegevoeld hebben met Diens liefde voor de schepping. Deze liefde zou dan zo sterk in Hem zijn, dat Hij dezelfde weg van kruisdood was gegaan, die Hij is gegaan. Kracht ging van Hem uit door aanraking. Zo raakte de vrouw de kwast van Zijn kleed aan, en ontving uit Hem genezende kracht ^{Matt.9:20-22}. Maar God heeft de schepping iets groots toebedacht. Om dat te ontvangen, moest zij in veel nauwere relatie met Christus komen. Daarom verplante God het al in Christus.

Het is zeer verheffend om weer te kunnen vaststellen, dat dit doel van God te zien is in het gezin. Dat steunt op wetmatigheden die voor de kinderen bijzondere gevolgen hebben. De basis daarvoor is, dat kinderen *uit de ouders* zijn. Door die levende verbinding met de ouders, het samenvloeien van levens, delen kinderen in de geestelijke en fysieke kenmerken van de ouders. Dat is belangrijk. De erfelijke belasting komt eruit voort: gezondheid, ziekte, deugd, ondeugd. Dat is bij de geboorte al aanwezig. Het is geen vast gegeven; iets anders kan ook. Goede mensen

hebben soms slechte nakomelingen of andersom. Het zijn wel grote gevolgen van het feit, dat kinderen eerst in de ouders ingesloten waren.

In deze wetmatigheid in het gezinsleven zien wij een van Gods diepste motieven om het al uit Hemzelf in Zijn Christus te planten. Het is voorbereiding voor en van de weg waardoor elk schepsel de door God tevoren bestemde zegen ontvangt. Die waren al veiliggesteld door eerdere insluiting in God. Maar God kon geen directe relatie met Zijn schepselen hebben. Hij bereidde daarom iets voor. Insluiting in Christus garandeerde de overdracht van Zijn geschenken. Zo zal uiteindelijk niemand met lege handen staan. Dit principe wordt ook in het leven van de volkeren tentoongesteld - volgens Gods bedoeling.

En toch is er een groot verschil tussen het eerste beeld en afbeelding! De verbondenheid van het al met Christus staat ver boven familieverbanden. Want deze verbinding met Hem als het Hoofd, geeft een veel diepere band dan die bij ouders en kinderen. De wetmatigheid die er door de bloedband is, bezorgt aan kinderen de goederen van de ouders. Zo zal God Zijn redding aan de schepping geven via de wetmatigheid van insluiting van het al in Christus.

Maar in Gods plan is die wetmatigheid bedoeld om nog iets op te lossen. Gods schepping was onder een vreemde macht gekomen. Christus zou de schepping terugwinnen. Om Gods geschenken te ontvangen, moest elk schepsel deel krijgen aan het werk van Christus. Dat was voor God een dubbele opdracht. Eerst de schepselen deel laten krijgen aan de gevolgen van Christus' gehoorzaamheid.

Om zo daarna ook Gods zegen te ontvangen. Dat is allebei ingevuld door insluiting in Christus.

Het gaat om meer dan redding. Goede kennis hiervan is belangrijk voor elke gelovige. Wij zien dat bij Israël. Het eerste geschenk voor hen was: bewaring voor het gericht in Egypte, door het bloed van de lammetjes. Vervolgens bevrijding uit het slavenhuis. Maar Israël bleef niet een verlost volk in de woestijn. God gaf hen een land, vloeiend van melk en honing. Elke Israëliet kon een zeker lotdeel ¹⁶ krijgen. Dergelijke gaven geeft God ook aan de gemeente. Die zijn van hoger niveau. De eerste is rechtvaardiging in het bloed van Christus. Dat betekent de redding vóór de komende verontwaardiging ^{Rom.5:9; 1Thes.1:10}. Deze genade brengt ons bevrijding van de heerschappij van de zonde en geeft leven in vrijheid. Israël had een pelgrimstocht, de woestijnreis naar het beloofde land. Na onze geloofsweg volgt ook een heerlijke bestemming. Ons domein behoort toe aan de hemelen ^{Fil.3:20}. Daar zal Christus de Zijnen brengen en ze een heerlijk lotdeel geven ^{Kol.1:5}. De leden van Zijn lichaam zijn bedacht op wat boven is, waar Christus is ^{Kol.3:3}. Dit maakt het geloofsleven vreugdevol, overwinnend. Dit ^{op}hemelse lotdeel ¹⁷ is bestemd voor Zijn gemeente. Eens zullen allen rechtvaardiging van leven ontvangen ^{Rom.5:18,19}. Dat houdt onder meer in, dat ieder voor altijd echt gelukkig is.

De bloedband garandeert het erven van de ouders. Waar deze band niet is, is geen erfenis. Als wij niet in Christus

¹⁶ Het land Kanaän is onder Jozua door loting toebedeeld.

¹⁷ Beeldspraak, ontleend aan Israëls lottoedeling in Kanaän.

waren geweest, dan zouden wij als aangenomen kinderen zijn, voor wie de pleegouders geen nalatenschap achter hadden gelaten. Het zegt veel, dat zulke wetten gelden; het laat Gods waarheid zien. Een ontbrekende erfelijkheid kan door adoptie of schenking vervangen worden. God had, anders dan ingesloten zijn in Christus, de zegen van de dood van Christus kunnen geven. Maar de Vader, Die ons zo liefheeft, doet dat niet, als het ook via zo'n uiting van liefde kon!

Uit dit werk, het insluiten van het al in Christus, straalt de liefde van die ene goedgunstige, vrijgeveige God. Dat is basis voor deze ordening van God:

*want niet de kinderen zijn schuldig aan de
ouders om te vergaren, maar de ouders aan
de kinderen* ^{2Kor.12:14}

God vervulde dit Zelf, omdat Hij niet alleen het ontstaan van de schepping plande. Hij voorzag in alles. Hij geeft geschenken, ontvangst was bij voorbaat verzekerd.

Wij zien in het gezin een zwakke afspiegeling van dit principe van God; toch is er verschil. In het gezin gaat de nalatenschap bij overlijden van ouders naar de kinderen. Dat is niet zo bij God. Israël ontving geen erfenis, maar kreeg een lotdeel in Kanaän om te genieten. Het land bleef Gods eigendom. De Eigenaar van het al is God. Hij gaf dat aan Zijn Zoon:

Die Hij stelt tot Lotdeelbezitter van het al ^{Hebr.1:2}

Door de Zoon ontvangen de schepselen een lotdeel. De leden van Zijn lichaam ontvangen dat als eersten. Wij zijn

zelfs lotdeelbezitters van God en samen-lotdeelbezitters van Christus.^{Rom.8:17} Die belofte geeft Hij:

*zodat je niet langer slaaf bent, maar zoon;
indien echter zoon, dan ook lotdeelbezitter
van God, door Christus*^{Gal.4:7}

Zo gaat het in de komende eonen verder, totdat het laatste schepsel een lotdeel door Christus heeft ontvangen om voor altijd echt gelukkig te zijn.

Gods voornemen zál uitgevoerd worden. Het bewijs ervan zien wij niet alleen in het erfrecht van het gezin. In het grotere gezin van heel de mensheid is dit voornemen duidelijk vastgelegd. *Alle mensen* waren in Adam en delen mede daarom in de gevolgen zijn daad. Was dit een goede daad, dan komt er louter zegen voor de mensheid uit voort. Allen kunnen dan roemen in de eerste Adam, in plaats van de laatste: Christus. Gods plan was echter anders. Het was een daad van ongehoorzaamheid van Adam. Hij krenkte God. Daarover moest God wel veroordeling uitspreken: de dood. Aan dit gevolg hebben alle mensen deel, want zij waren in hun stamvader ingesloten. Allen die later uit hem geboren werden, zijn stervend, en dus zondaars.¹⁸ Tegen die donkere achtergrond wordt de heerlijke verwachting van de schepping duidelijk. Want volgens dit principe handelt God met Christus. Zijn werk aan het kruis was tegengesteld aan dat van Adam. Het was een gehoorzaam liefdeswerk met grote zegen als gevolg. Die zegen zal over

¹⁸ Paulus schrijft dat de dood tot in alle mensen is doorgedaan, *waarop* allen zondigen.^{Rom.5:12}

ieder schepsel komen; want allen waren in Christus ingesloten. De belofte is:

Dus dan, zoals het door één krenking voor alle mensen tot veroordeling kwam, zo komt het ook door één rechtvaardige uitkomst voor alle mensen tot rechtvaardiging van leven.

Want evenals door de ongehoorzaamheid van de éne mens de velen worden ingezet als zondaren, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van de Éne de velen worden ingezet als rechtvaardigen ^{Rom.5:18,19}

Christus' werk heeft, net als Adams krenking, enorm grote gevolgen. Wij zien de ware diepten van het kruis zichtbaar in het insluiten van het al in Christus.

Toen Jezus in gewillige gehoorzaamheid aan het kruis zou gaan, vroeg Hij vlak daarvoor de Vader om verheerlijkt te worden met de heerlijkheid, die Hij bij Hem had voordat de wereld was ^{Joh.17:6}. Het is goed mogelijk dat Hij dacht aan de heerlijkheid die Hij had toen het al nog in Hem was. Nu verlangde Hij Zijn werk te doen in de volmacht die Hij over allen had, toen zij nog in Hem waren. Opdat de zegen van Zijn gehoorzame overgave over allen kon komen. In Gods voornemen was het kruis ongetwijfeld opgenomen, toen het al nog in Hem was. De plaats van het kruis zelf, of: de grondslag voor Christus' werk aan het kruis ligt in de tijd toen het al zich nog in Hem bevond.

Men heeft in het onderzoek naar het einddoel van God dit beginstadium vaak uit het oog verloren. Zo kwam men tot een totaal verkeerd resultaat. Men ging uit van het schepsel. Daardoor werd de ontwikkeling van Gods plan

afhankelijk van het gedrag van dat schepsel. Dat is religie. Religie begint bij het schepsel en zoekt zo een weg naar God. Helaas volgt men deze manier van onderzoek naar het einde van de geschiedenis van de mens, van alle schepselen ook in de uitgeroepen gemeente. De ‘vrije’ wil van het schepsel ziet men dan als beslissende factor.

God begon echter al met alle voorbereidingen voor de ontwikkeling en voltooiing van Zijn plan, toen er nog geen schepselen waren. Toen Hij voor de toekomst van de mens voorzieningen trof, liet Hij hen geen keuze. Hij gaf geen mogelijkheid om hun eigen wil door te zetten. Adam zondigde; allen werden ingezet als zondaren. Als de opvatting over de *vermeende* vrije wil juist zou zijn, dan zou iedereen de gelegenheid moeten krijgen om net als Adam te kiezen. Om vervolgens het oordeel van de dood door eigen tekorten te ontvangen.

Wat heeft men in de wereld gehoond en gespot, dat één mens zondigde en de meeste mensen daarom naar de hel gaan! Men ziet terecht, dat dit een eenzijdig toegepast principe is, dat een rechtvaardigende, compenserende daad eiste. Deze handelwijze is voor God geen probleem. Het is door Hem voorgenomen. Het dient in de uitvoering van Zijn liefdesplan een hoog doel. Het falen van Adam stelde Hem niet teleur. Het opende en effende de weg voor Zijn liefde, die door Christus geopenbaard wordt. Niet Adam was belast met de daad die de toekomst van de schepping zou garanderen, maar *Christus* als de tweede ¹⁹ Adam, en wel door overgave van Zijn hele leven. Lang van tevoren

¹⁹ 1 Korintheërs 15:45 zegt: laatste

was niet alleen de mensheid, maar *het al* in Christus als groter Hoofd ingesloten. Daarom hebben allen later deel aan het werk, dat het al met God verzoent. *Insluiting in* heeft een wetmatigheid in zich die bij Adam - negatief - volledig bevestigd wordt. ^{Rom.11:32}

Het is belangrijk, nadruk te leggen op de waarheid, dat de schepping door Christus veel meer zal ontvangen dan door Adam verloren ging. In het schuldoffer is dit zeer duidelijk te zien. Bij dit offer ging het om vergoeding voor een zondige overtreding van de rechten van God of van de naaste. Bij het vergoeden van de schade moest men dan 1/5 meer teruggeven ²⁰ dan de waarde ^{Lev.5:14-19}. Christus, als Schuldoffer, heeft niet alleen het geroofde teruggenomen en vergoed. Maar Hij bracht veel meer tot stand dan wat voor God en de schepping verloren ging door het werk van de tegenstander. Zelfs als Adam zelf een gehoorzame daad verricht had, dan was dat nooit voldoende geweest om de rijke zegeningen aan de schepping over te brengen.

Adams daad had effect op allen omdat de wil van de schepselen opzij werd gezet. Dan kunnen de gevolgen van Christus' werk niet gekleineerd worden door die te laten afhangen van de wil van een schepsel. Omdat ieder onder dood en zonde kwam, was hun wil zwak, machteloos, tot slaaf gemaakt. Zo was het onmogelijk om in eigen kracht voor Christus te kiezen. Het recht, dat Christus als de tweede ²¹ Adam van de Vader ontving om door één daad ook voor allen te handelen, is niet te veranderen. Anders is

²⁰ Jaegle: Leviticus 5:20-26; moet zijn: Leviticus 5:14-19.

²¹ Zie voetnoot 6

Gods gerechtigheid verduisterd. Geen enkel volk probeert het erfrecht, gebaseerd op het eerder ingesloten zijn van de kinderen in de ouders, te veranderen. Men zou erfenis afhankelijk kunnen maken van gedrag van kinderen. Er zijn genoeg gevallen bekend dat ouders van onopgevoede kinderen er niet aan denken hun erfdeel te verminderen. Zij handelen volgens de wetmatigheid dat de kinderen eerder in hen ingesloten waren. Het is vaker gebeurd, dat zo'n daad van onverzettelijke liefde het hart trof van de ongehoorzame kinderen, zodat zij daardoor veranderden en overwonnen werden.

Onder mensen wordt de wet van het ingesloten zijn wel nageleefd. Deze instelling kwam uit Gods liefdevolle hart als Vader voort. In Zijn zorg heeft Hij allen in Christus ingesloten. Zo zal aan het eind van de tijden elk schepsel gezegend zijn. Mensen betwijfelen dat. Ouders lijden eronder als hun kinderen niets erven. Hoeveel te meer is Gods Vaderhart diepbedroefd, als Hij de meerderheid van Zijn schepselen voor altijd voor Zich moet hebben terwijl Hij hen niets kan geven. Terwijl *geven* - aan allen - de grote behoefte van Zijn Vaderhart is! Zulke ideeën komen voort uit gebrek aan geloof in de alles overwinnende macht en kracht van Gods liefde.

God zal bereiken wat Hij Zich voornam, door het insluiten van allen in Christus. Christus was gehoorzaam tot en met de dood van het kruis. Hij zal door het bloed van Zijn kruis, waardoor God vrede bewerkte, het al met God verzoenen, alle schepselen bij Hem brengen. Dat stelt Hem in staat Gods redding aan allen te schenken. De eerdere, bittere ervaring met het kwaad en de zonde zal dan bij allen de

juiste waardering van Gods geschenken bewerkt hebben. En de erkenning van goed én kwaad zal voor God kostbare vrucht opleveren. Uit alle harten zal intense dank naar Hem opstijgen. En het certificaat van echtheid van dit heerlijke toekomstbeeld is:

Het al in de Zoon van Zijn liefde!

d) De schepping van het al in de Zoon

want in Hem is het al geschapen, wat in de hemelen en wat op de aarde is, het zichtbare en het onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij soevereiniteiten, hetzij gevolmachtigden, het al is door Hem en tot Hem geschapen ... ^{Kol.1:16}

Hoe is dit werk van God naar de Schrift te begrijpen?

Na de fundamentele waarheid van dit vers, lezen wij de hele tekst. Eén van de grootste onthullingen van Christus. Het is overweldigend. Alles is *door* de Zoon geschapen, dat is te begrijpen. Maar dat heel de schepping, vóór haar ontstaan, *in Hem* is geschapen - dat kan alleen God doen. Het gaat ons begrip ver te boven. Wij zien in de geest alle schepselen ontstaan in de Zoon, dat is: alle mensen vanaf Adam tot nu, én de generaties van komende tijden. ^{Ef.3:21} Maar dat geldt ook voor de ontelbare menigten hemelse machten, krachten; en politieke overheden.

Een voorbeeld hiervan is onder mensen niet voorhanden. Niets kan dit ook maar zwak afspiegelen. Het is zuiver Goddelijke kunst. Hier schenkt het woord van God het licht dat vreugde geeft en versterkt.

Het is niet zo, dat *het al* in de Zoon reeds voltooid was, om daarna in die vorm uit Hem te komen. Dat zou tegenspraak met de schepping van Adam opleveren. Kolossenzen 1:16 bevestigt: de schepping van het al in de Zoon. Terwijl iets verder staat, dat het al *door Hem* is geschapen. En het al is *door Jezus Christus*. ^{1Kor.8:6} Het ontstaan van de schepping beschrijft Johannes ook. Hij spreekt figuurlijk over de Zoon als *het woord van God* door te zeggen, dat alles *door het Woord* is geworden. ^{Joh.1:3}

Gods voorbereiding voor de schepping van het al omvatte alles. Het was meer dan het ontwerpen van een plan zoals mensen doen. God kan wat Hij voorneemt eerst in de geest laten ontstaan. Om het daarna in aanzijn te roepen. De Schrift geeft bewijs van deze kunst van God. Zo werd de profeet Ezechiël in de geest overgezet op de berg van Jahweh. Hij kreeg zicht op de tempel van het komende koninkrijk. God liet dat in een visioen voor hem ontstaan. De man, van wie het uiterlijk als van koper was, voerde hem door alle ruimten en (voor)hoven van de tempel, alles opmetend ^{Ez.40}. Ja, de profeet moest zelfs het water in, dat onder de ingang van het huis uit stroomt en rivier wordt ^{Ez.47}. Ook apostel Johannes; hij *zag* de onderschikking van de schepselen aan Christus niet alleen. Hij *hoorde* hen Christus als het Lammetje lofprijzen, verheerlijken. ^{Op.5:13} Paulus werd zelfs weggerukt tot in de derde hemel. En hoorde daar woorden die hij nog niet uit mocht spreken. ^{2Kor.12:1-4} De derde hemel, die de huidige opvolgt, is nog niet geschapen ^{2Petr.3:7,12,13}. Het meest verheven voorbeeld van dit type is wel de offerdood van Christus. Nadat het op Golgotha was volbracht en als historisch feit vastgelegd,

werd Johannes geïnspireerd en schrijft dat het Lammetje geslacht is vanaf de nederwerping van de wereld. ^{Op.13:8} Want van toen af aan rekende God met Christus als het ware Offerlam. Dit komt tot uitdrukking in de beoordeling door God van het vergoten bloed van de vele offerdieren. Dat was zonder relatie met de dood van het grote Offerlam waardeloos. Het *bedekte* de zonden tot God daar definitief mee afrekende. ^{Rom.3:25,26}

Dit alles laat zien, hoe wij ons de schepping van het al in de Zoon voor moeten stellen. Het was voorafschaduwung en vastleggen van het doel, dat God op het oog had. Hoe groot is onze Heer, nu God dit in Hem volbracht! Wat een toelichting is het op de waarheid, dat Christus Jezus toen in de vorm van God was! ^{Fil.2:6}

Startpunten en afsluitingen vergeleken

Willen wij de fundamentele positie van de schepping van het al in de Zoon begrijpen? En de volle betekenis van de startmomenten in Gods reddingsplan? Dan moeten wij die zien in het licht van wat God aan het einde van Zijn plan bereikt. Deze uitleg brengt waardevol inzicht in de wijsheid en ordening van Gods plan. Hoe? Wij zien, dat de startpunten in overeenstemming zijn met de afsluitingen. Maar er is meer. Het heerlijke doel van Zijn liefdevolle voornemen met Zijn schepping is lang vóór de schepping aanwezig. Maar het moet ook ontkiemen. En daarmee is afsluiting van Gods handelen vastgelegd. Dat verplicht elke schriftonderzoeker om niets anders te leren dan wat harmonieert met begin- en einddoel in Gods woord. De ontwikkeling van de schepping is in evenwicht; het rust op

een vast fundament. Zie het overzicht om zicht te hebben op de harmonie en evenwicht in Gods plan:

de beginnen
(↓ lezen)

de afsluitingen
(↑ lezen)

alles alleen in	God	alles in allen
alles in Hem	de Zoon	verzoent het al
door schepping	hoofd-zijn	nieuwe schepping
Christus' offerdood	redding	Christus' terugkeer

Dit is de ontwikkeling van Gods plan tot aan de afsluiting. In stappen is de weg van de schepping te zien. Zij werd uit God in de Zoon overgeplant, om door Hem tot aanzijn te komen. Door satan, de tegenwerker van God, werd zij ver van God weggetrokken. Deze tweede fase, met daarin dé crisis, viel onder de leiding van Christus. Het kruis is het grote keerpunt. Via de lange weg van eonen²² (tijdperken) zal de schepping onder Christus als Hoofd ('opwaarts hoofden'²³) komen. Die zal door Christus als nieuwe schepping naar de Vader gebracht worden. God werkt niet willekeurig of experimenteel. Hij is doelbewust bezig om vastgestelde eindresultaten te bereiken.

Als *het al in God* is, is het ondergeschikt aan God. Dat is God als Hoofd - enerzijds. Dit maakt Hij compleet aan het einde van de eonen, als *God alles in allen* is - anderzijds.

Dit is de kortste weergave van God als Hoofd in de Schrift. Dat is een in diepe liefde gewortelde, levende relatie van

²² Zie voetnoot 8

²³ Zie hiervoor pag. 40

God met het al, dat door Hem geschapen is. Aan het einde is elk schepsel met vreugde tot Hem gekomen. Ieder zal God van harte, door Zijn liefde overwonnen, volkomen aanvaarden. Zó kan Hij alles in allen zijn! Dat zal voor Hem de vrucht zijn, voortgekomen uit - en gerijpt in - Zijn liefde, die Hij aan de schepping gaf.

Door Zijn insluiting in God nam ook de Zoon vanaf Zijn begin deel aan deze complete onderschikking van de schepping. Ook deze fase heeft een nog toekomstige, heerlijke tegenhanger. Het wijst naar de periode waarin Gods plan naar de afsluiting geleid wordt. Christus brengt door Zijn regering alles als vrucht in onderschikking naar God. Ook Hij onderschikt Zich als de Zoon ^{1Kor.15:28}.

Dit fundament werd eerst gelegd. Zo was de voorwaarde voor een gelukkige afsluiting geschapen, vastgelegd. Nu brengt God het al door verplaatsing in Christus in een andere toestand. Via deze wissel legt de Vader het werk wat Hij begon in handen van Zijn Zoon. Die moet dat voortzetten tot een alles overwinnende afsluiting. Deze overdracht berust op de schepping van het al in Zijn Zoon.

Ook dit werk van God bevat dus een grote profetie, die in de verre toekomst vervuld wordt. *Het al* zal, nadat het ver van God was, in Christus onder Hem als Hoofd komen. Dan erkennen alle schepselen Hem als Heer. Zij huldigen Hem dan uit een hart vol vreugde. De schepping van het al *in* Christus betekent meer dan de latere schepping *door* Hem. Want die schepping van het al *in* Christus verwijst profetisch naar de era, dat Hij het Hoofd van het al is. ^{Ef.1:10}

In Zijn dagen op aarde zei de Heer Jezus, dat Hem alles door de Vader was overgegeven. Hij zei, Zich bewust van de komende overwinning, dat Hij niets van dat alles zou verliezen ^{Joh.3:35; 6:39; 13:3}. Zo blijken Zijn uitspraken in Zijn vernedering veel dieper te zijn, in het licht van die eerdere fase vóór de schepping.

God begint Zijn werken in de Zoon

Gods eerste activiteiten om het al in aanzijn te roepen, liggen in de Zoon. De eerste ontwikkeling van het al begon in Hem. De Zoon is in dubbele zin de oorsprong van Gods schepping. ^{Op.3:14} Hij is Zelf Gods eerste schepping, maar de schepping (het al) werd ook in Hem eerst geformeerd en vervolgens door Hem geschapen. Het al rustte als één geheel in God, en werd in de Zoon verdeeld: wat in de hemelen en wat op de aarde is. Dit laat de twee wegen zien, waarin de redding van God in de schepping plaatsvindt. De ene weg is zegen voor de aarde via Israël. De andere is zegen in hemelse regionen via de uitgeroepen gemeente.

Het voornemen en de schepping van de eonen

Nu heeft God niet alleen het grote werk in Christus laten ontstaan. Hij heeft Hem ook de opdracht gegeven om dat voort te zetten en de benodigde tijden in Hem in aanzijn geroepen. Efeziërs noemt Gods voornemen van de eonen, dat Hij uitvoert in Christus Jezus. ^{Ef.3:11} God wist tevoren hoeveel tijd Zijn werk van schepping, verlossing en verzoening zou kosten. Hij had toen al een plan van eonen ontworpen en vastgelegd. Hebreeën zegt, dat God door de Zoon de eonen maakt. ^{Hebr.1:2} Dit loopt parallel met de tastbare schepping. Het al werd in Christus geschapen

en door Hem daarna in zichtbaar bestaan geroepen. Zo maakte God ook het voornemen van de eonen eerst in Christus; daarna zijn deze geplande tijden door Christus gemaakt. In de Schrift ligt dus duidelijk bewijs, dat de eonen een begin hebben. Zij zullen ook eindigen, want er zijn *einden* van de eonen ^{1Kor.10:11} en er is een *voleinding* van de eonen. ^{Hebr.9:26}

Met de schepping van de hemelen en de aarde gingen de eonen lopen. De periode van ‘oerschepping’ loopt tot het begin van Gods plan: de ‘tijd’ *vóór de eonen*. ^{Tit.1:2; 2Tim.1:9}

e) Onze uit(ver)kiezing in Christus

Nadat wij onszelf in Hem aantreffen bij de overdenking van *het al in Christus*, komen wij hier opnieuw bij onze uit(ver)kiezing *vóór* de wereld. Nu zien wij in de geest onszelf in de Zoon ontstaan. Paulus benoemt dit voor de leden van Zijn lichaam:

*want zijn maaksel zijn wij,
geschapen in Christus Jezus ...* ^{Ef.2:10}

Dit is een zeer vroege openbaring over onze schepping in Christus. De gemeente - Zijn lichaam - werd zichtbaar. Het volgende thema: *onze uit(ver)kiezing in Christus* is het bewijs, dat alle gelovigen in Christus *waren*. Tóen was Christus al ons Hoofd en Heer; Hij, aan Wie alles door de Vader overgegeven was. De heerlijkheid van onze huidige positie in genade is, dat wij in de geest in Christus zijn. En nu leren wij, dat wij veel eerder op deze heerlijke plaats waren – waar wij later uit kwamen. ^{1Kor.1:30} *Daar* waren wij al innig geliefd door onze Redder, terwijl wij nog niets

wisten. In goedgunstigheid en barmhartigheid zagen de Gods vaderlijke ogen ons. Wij zullen zien, dat toen Zijn liefdeswerk aan ons verricht is. Het overwegen van de gedachte, dat onze uit(ver)kiezing in Christus *vóór eonische tijden* was, verwarmt ons hart, geeft vreugde. Het schenkt kracht voor het dagelijks leven.

Maar denk niet op basis van deze heerlijke openbaringen, dat *wij* al een voorbestaan hadden. *Alleen Christus had dat*; verder niemand. Wij waren *in* God en *in* Christus, zoals alle mensen *in* Adam waren. God zag ons toen *in* Christus al, zoals wij ooit zullen zijn.

Christus als Hoofd over het al aangesteld

Door het opnemen van het al in Zichzelf, werd Christus verhoogd tot het *aan God gelijk zijn*.^{Fil.2:6} Eén van de grootste aspecten hiervan is: de eenheid die God tevoren met *het al* vormde, komt nu - op dezelfde wijze - tussen Christus en *het al* tot stand. Dit is één van de belangrijkste onthullingen in ons onderzoek. Wij kijken ademloos naar het begin van de ontwikkeling én de voltooiing van Gods plan van liefde. Het hoort bij de groep van waarheden van God, die alleen bekendgemaakt zijn door Paulus. In zijn brieven is de plaats van Christus als Hoofd zeer belangrijk. De apostel leert, dat *Christus* het Hoofd van iedere man is^{1Kor.11:3}. Hij is dat óók van de uitgeroepen gemeente, Zijn lichaam.^{Ef.4:15; 5:23; Kol.1:18} Ja, Hij is ook het Hoofd van de soevereiniteiten en gevolmachtigden^{Kol.2:10}, én zelfs van *het al*.^{Ef.1:22} Deze betiteling van de zeer hoge positie van Christus is een stijlfiguur. Het is goed nadruk te leggen op wat daaruit af te leiden is.

De Hebreeuwse Schrift leert in breedste zin wat een *hoofd* is: hoofden over het volk ^{Ex.18:25}; Israël, het hoofd van de natiën ^{Deut.28:13}; hoofd van de familie ^{Joz.22:14}; hoofd van de stammen van Israël ^{1Sam.15:17}, en andere. In al deze gevallen betekent *hoofd*: volmacht en leiderschap over een aantal mensen, die een lichaam vormen. De uitdrukking *hoofd* is ook in gebruik in het dagelijks leven.

In het aansprekende gebed van David toen zijn zoon als koning werd gezalfd, zegt hij ook iets van deze waarheid:

Van U, Jahweh, is de grootheid, en het meesterschap, en de schoonheid, en de bestendigheid en de weelde, ja alles wat in de hemelen en op de aarde is.

Van U, Jahweh, is het koninkrijk, en het Zich verheffen tot Hoofd boven alles.

En rijkdom en eer komen van voor U en U regeert over alles ^{1Kron.29:11,12}

Hier is *hoofd*: onbeperkte heerschappij van Schepper over schepping. David wist niet meer dan dat. Deze waarheid is later aangevuld en compleet gemaakt via Paulus.

Toen God het al uit Zichzelf in Christus plaatste en het in Hem liet ontstaan, vond de aanstelling van Christus als Hoofd over *het al* plaats. Dit Hoofd-zijn omvat een diepe innerlijke verbondenheid met ieder schepsel. Het is meer dan alleen uiterlijke volmacht. God bracht de schepping in levende relatie met Christus. De zonde onderbrak en verstoorde deze relatie, maar kon de basis van dit leven en deze eenheid niet wegnemen.

Zo kreeg de oorspronkelijke verhouding van de schepping tot Christus vorm. Er was geen weerstand of vertroebeling. Alles was aan de Zoon ondergeschikt. Ieder schepsel rustte aan Zijn hart. Door de verbinding met Zijn eigen leven kon Hij bewust, naar Zijn wil, aanleg en ontwikkeling van elk schepsel vormen. Dat wat in de hemelen en op aarde is, werd eens in Christus wonderlijk één, als voorbeeld van hoe dat ooit voor allen zal zijn.

Deze eerste aanstelling van Christus als Hoofd van het al was voor de schepping een eerste beweging naar het ene Hoofd. In wezen stond zij, nadat zij uit God was genomen, moreel gezien ver beneden Christus. Maar zij werd in Hem overgeplant en door Hem geschapen. Zo werd zij tot Hem opgeheven. Zij ontving eervol toetreding tot de adelstand.

De Zoon verantwoordelijk - Vader vertrouwt Hem

Deze overdracht van het al door de Vader in de Zoon gaf Christus de verantwoordelijkheid voor de schepping. Bij mensen is dat ook zo; als iemand eigendom van een ander ontvangt, draagt die ontvanger daar vervolgens de verantwoordelijkheid voor. Hier gaat het om meer. God heeft het al niet eerst geschapen en vervolgens aan Zijn Zoon overgegeven, maar in Hem overgeplaatst. Hij heeft Hem toegerust met alle rechten en volmachten tot zelfstandig handelen. Zou iets misgaan, iets van dat bezit verloren gaan of geroofd worden, dan had Hij het recht én de plicht het terug te winnen. Christus was Zich hiervan goed bewust en kende Zijn grote opdracht. Al vóór de nederwerping van de wereld, vóór de zonde binnendrong, werd Hij als onberispelijk en vlekkeloos Lam door God

gekend: tevoren bestemd tot Zijn dood als Offer. ^{1Petr.1:20}
Via David maakt Christus bekend, dat de Vader van Hem
een vreugdevol 'ja!' hoorde. ^{Ps.40:7,8} Hier vond de eerste
aanzet tot Zijn kruisdood plaats.

Wat een vertrouwen had God in Zijn Zoon! God zag Zijn
overgave tot het uitwerken van Zijn voornemen, én Zijn
vermogen daartoe. Zo droeg Hij het al aan Hem over. De
gehoorzaamheid van de Zoon tot en met de dood van het
kruis was zeker. Voor de Vader stond vast: Zijn geliefde
Zoon zou niet teleurstellen. De tegenstander zou zeer zeker
overwonnen worden.

De grote crisis in Gods schepping

Als wij Gods plan in grote lijnen behandelen, dan moet
de door satan veroorzaakte crisis aan de orde komen. Gods
plan is doordacht en grondig voorbereid. Het doel van God
lag vast. Hoe was het mogelijk, dat één enkel schepsel zo'n
diepe crisis in Gods schepping kon veroorzaken? En dat
crisis doorheen heel Gods plan van eonen belangrijk is?
God gaf het al aan Zijn Zoon over. Daarna droeg Hij ook
de verantwoordelijkheid daarvoor. Nu gaat het er niet om
of alle schepselen die ooit aan Hem waren toevertrouwd,
gered worden. Eerder gaat het erom of Hij bij de afsluiting
bij de Vader moet komen met een bekentenis, dat door
manipulatie van de tegenstander het grootste deel verloren
ging. Dat zou zo zijn, als de leer van de eeuwige straf en
verlorenheid Schriftuurlijk is! Dit is een van de ernstigste
problemen. Wij gaan die niet uit de weg; het gaat om de
eer van de Vader én de Zoon!

Geschapen in de Zoon

De vraag of God had kunnen voorkomen dat de zonde het paradijs binnendrong, is te laat. Die vraag hoort bij het begin van satan, dat in God en Zijn Zoon ligt. Ook hij was ingesloten in het verplaatsen van het al uit God in Christus. Deze sinistere figuur werd toen op de voorgrond geplaatst. Het al is geschapen in de Zoon; de soevereiniteiten en de gevolmachtigden worden afzonderlijk genoemd. En daar is de verwijzing naar satan: een soevereiniteit, vorst van het volmachtsgebied van de lucht, ^{Ef.2:2} volmachtsgebied van de duisternis. ^{Kol.1:13} Samen met alle andere schepselen is ook satan in de Zoon ontstaan, in aard en wezen waarin hij later zijn plaats innam. Het was God, Die hem vormde zoals hij in zijn bestaan ook is.

Christus, in Zijn positie van de hoogste, aan God gelijke, was daar het Hoofd boven satan. Die was toen aan Hem ondergeschikt. De tegenwerker had nog geen bewustzijn toen hij door Christus gekend werd. In de dagen van Zijn vernedering wist de Heer Jezus van begin af aan wie Hem zou overleveren. ^{Joh.6:64} Hoeveel temeer wist Hij dan in Zijn heerlijkheid, dat Hij de doodsvijand in Zich had, die Hem later aan het kruis zou brengen! Hij had die vijandige aanleg ook uit satan weg kunnen nemen voordat die daar zelf iets van wist. Dat deed Hij echter niet.

Maar gangbare leringen zeggen, dat dit hemelse schepsel uit zichzelf weerstand en vijandschap tegen God opwekte. En hij had zich dan uit zichzelf ontdaan van God en Christus als Hoofd boven zich, om te strijden tegen de Christus. Zo kon hij de meeste schepselen afvallig van

Hem maken en Gods plan een andere richting geven! Ja, hij kon God en Zijn Zoon tegen hun wil in een conflict opdringen, dat zij samen niet op konden lossen. Wat een macht schrijft men toch aan de tegenstander toe! Wie zo kan strijden tegen God, zou als God zelf zijn.

Dergelijke leringen over satan betwisten de uitkomst van Christus' werk en strijd. Christus is onbekwaam, want het lukt Hem niet het plan naar de wil van de Vader uit te voeren. God lijkt dan op een mens, die de zaak te vroeg aan Zijn Zoon overdroeg. De Zoon ruïneerde het door onvermogen, en de Vader en de Zoon moeten zich hevig inspannen om de rest te redden. Zo zou het er in Gods schepping ongeveer uitzien. Omdat Christus de satan niet tegen kon houden, moest Hij naar de aarde, om enkele verlorenen te redden. In dat geval had God, de Vader, alles beter in eigen hand kunnen houden. Welk nut heeft het uitdenken en voorbereiden van Zijn plan als Hij het doel niet bereikt?

Die mislukking verklaart men op deze manier: 'God heeft alles voorzien en geweten. Maar Hij moest alles laten gebeuren om *de vrijheid van het schepsel* (de vrije wil) niet aan te tasten'. Je vraagt je dan af (denk aan de eeuwige pijn van de meesten) of God in Zijn wijsheid niets anders kon bedenken. Maar omdat Hij deze uitkomst kon weten, zou dit een verwerpelijk spel met Zijn schepping zijn. De leer van de Schrift over de uitkomst van Gods plan is - God zij dank - anders.

De overwinning van Christus

Wij zijn heel dankbaar, dat wij in genade uit het doolhof van menselijk denken zijn losgekomen. Dat wij Gods einddoel met Zijn schepping mogen kennen. Wanneer wij Gods plan volgen, via het kruis tot de hoogste hoogten, dan gaan wij ook de bedoeling van God met het kwaad zien.

Satan begon zijn verleiding in de hemelen. Hij drong later de hof binnen met de drang tot verwoesting. Daar sleepte hij Adam, het hoofd van de mensheid, en dus de mensheid zelf, mee de afgrond van de zonde in. Dat voerde de mens ver van God af; en dat zal uiteindelijk leiden tot het *opwaarts gericht onder één Hoofd, Christus, komen*.^{Ef.1:10} Een minder bekende uitdrukking veronderstelt een diep wegzinken. Het eerste gericht over de wereld na intrede van de zonde is de *nederwerping van de wereld*.^{Ef.1:4} ‘Uit de hoogte de diepte in’ typeert iedere zonde en elk gericht.

Wij mogen de misleiding van satan nooit als *absolute* verbreking van de verbinding van de schepping met God en Christus zien. Zo ver reikt satans macht niet. De diepste wortels van de insluiting in God en daarna in Zijn Zoon, bleven onaangetast. Kolossenzen getuigt:

Het al heeft zijn samenhang in Hem^{Kol.1:17}

Het is niet zo, dat het al ooit in Hem bestond en door de intriges van de satan uit Hem losgemaakt en verwijderd werd. Maar ook vandaag, in de huidige toestand, ligt dé levenszenuw ervan in de Zoon. Hij is de Almachtige.²⁴ Hij

²⁴ Grieks: *pantokrator* = al-houder

draagt het al door het woord van Zijn kracht. ^{Hebr.1:3} Naar Kolossenzen 1:17 echter, is Hij het, Die de wortels van het leven van heel het al in Zich draagt.

Na de breuk in de schepping was Christus verplicht als Verantwoordelijke om, met volledige inzet, haar terug te winnen. Dat wil nog niet zeggen, dat Hem daartoe alleen de weg van het kruis openstond. Johannes 10:17,18 laat een andere mogelijkheid zien. Hij had het recht om als een Eigenaar te handelen, die beroofd is van Zijn goederen. De schepping is Gods eigendom, en was geheel aan de Zoon gegeven. Satan trok deze - onrechtmatig - naar zich toe. Zo gezien had Christus het recht deze van hem af te nemen. Dat kon Hij doen in Zijn verantwoordelijkheid voor - en grote volmacht over - de schepping. Hij had de gelijkenis van de sterke, die de zwakke van buit berooft via fysiek geweld, uit kunnen voeren ^{Matt.12:27-30}. Op die manier had Hij satan zijn prooi afhandig kunnen maken. Dat Hij daartoe in staat was, heeft Hij laten zien door het uitdrijven van demonen. Hij had toen al de boodschapper opdracht kunnen geven om de satan te binden. ^{Op.20:1-3} Hij had volmacht om satan direct onschadelijk te maken, toen die de eerste verleiding wilde inzetten. Zo'n bevrijding had de schepping echter niet in liefde en toewijding aan Zijn voeten gebracht. Het werk van redding moest niet door fysiek geweld, maar in de macht van Gods liefde gebeuren.

Daarom daalde Christus Jezus, uit de hoogte van het aan God gelijk zijn, af. Hij kwam bij al die schepselen die ver van God waren ^{Fil.2:6-8}. Hij werd gehoorzaam tot de dood van het kruis. Hij handelde als de Verantwoordelijke, die verplicht is het door God aan Hem toevertrouwde weer bij

God terug te brengen. Maar Hij deed dit - meer nog - uit toegewijde liefde, die Hij voor de schepping had, toen deze nog in Hem ingesloten was.

Toen God Adam beproefde, was er voor hem geen strijd of aanvechting. Hij faalde. Christus streed tot Zijn zweet als bloeddruppels werd, omdat de wil van de Vader boven alles ging. Hij gaf aan het kruis Zijn leven over. In dit liefdeswerk aan het kruis bleek, dat Hij de volkomen Middelaar is. Zoals wij zagen, volbracht Hij dit in liefde voor de schepping. Hij garandeerde zo voor elk schepsel de zegen van God. Maar aan het kruis handelde Hij ook als Degene, in Wie God het al ooit had geschapen. Dit was aan Hem toevertrouwd. Zo effende Hij de weg, waardoor de hele schepping terug kan keren naar Gods Vaderhart. Wij kunnen deze waarheid alleen erkennen en begrijpen, als wij Hem aan het kruis zien als Hoofd van het al. Op grond van deze volmacht en meest innige verbondenheid met ieder schepsel nam Hij de oude, tegen God weerspannige mensheid mee naar het kruis. En dat niet slechts van enkelen, maar van *allen*. Hij bracht haar daar tot een einde, om door de opstanding een nieuw leven voor *allen* aan het licht te brengen. De daad van Adam, als hoofd van de mensheid, hield de ongehoorzaamheid van allen in. Zo heeft de daad van de gehoorzaamheid van Christus ook effect voor allen. Waarom? Omdat Hij als het Hoofd van het al iedereen in deze positie voor God zal brengen.

De leden van Zijn lichaam genieten vandaag al van deze eerste vruchten van Zijn dood en opstanding. Want zij mogen beseffen, dat hun oude mensheid samen gekruisigd

is. Zij rekenen dood te zijn voor de zonde en voor God te leven ^{Rom.6:6,11}. Paulus sprak profetisch van Christus' dood:

dit oordelend, dat indien Eén voor allen gestorven is, dus allen gestorven zijn ^{2Kor.5:14}

Op grond van dit deelhebben aan de dood van Christus zullen allen ook aan Zijn leven deel krijgen. Toen Jezus aan het kruis riep: *Het is volbracht*, ^{Joh.19:30} dacht Hij waarschijnlijk niet alleen aan de voltooiing van Zijn weg van lijden en sterven. Maar Hij zal ook aan het bereiken van Gods doel voor de schepping gedacht hebben. Het terugbrengen naar God was voor Hem al een feit dat door Zijn offer aan het kruis volbracht is.

De culminering ²⁵ van het al in Christus

Paulus, geïnspireerd door de geest van God, gebruikt een speciale uitdrukking voor deze weg omhoog van het al. Die leidt van het ver van God zijn naar vereniging met Christus. Die tekst is:

ons bekendmakend het geheimenis van Zijn wil in overeenstemming met Zijn welbehagen, dat Hij Zich voornam in Hem, tot beheer van het complement van de era's, om het al te culmineran ²⁶ in de Christus, zowel wat in de hemelen als wat op de aarde is, in Hem ^{Ef.1:9,10}

Deze uitdrukking geeft exact de grondtekst weer. Toch is zij onbekend. Nieuwe, nog vreemde begrippen als deze;

²⁵ Oorspronkelijk Duits: (her)aufhauften

²⁶ Letterlijker: *opwaarts te hoofden*

zij wekken wantrouwen. Alles moet wel getoetst worden vanuit een oprechte houding tot de waarheid. Is het een uitdrukking uit de grondtekst? Dan accepteren wij die als legitiem. *Culmineren* beschrijft de overwinning van Christus. Het is de manier waarop Christus de schepping tot Zich brengt, waarna ieder Hem erkent als rechtmatig Hoofd. *De schepping van het al in Hem* beloofde als vanzelf déze voleinding.

Om verder dit bijzondere begrip toe te lichten volgt de andere vindplaats, opdat het ons geloof verrijkt en wij mogen groeien in de erkenning van God.

en indien er enig andersoortig gebod is, in dit woord culmineert ²⁷ het, in het 'liefhebben zal jij de naaste van jou als jezelf' Rom.13:9

Geboden werden geciteerd: 'Jij zult niet echtbreken ... niet doden ... niet stelen', et cetera. Dit zegt de wet, die op lager niveau staat; niemand kon die houden. In wezen zinspeelt zij echter op het hoogste: de liefde!

Thora (Hebreeuws: wet) betekent: *doel*. Daarom 'breken' mensen de wet niet, maar ze missen het doel, dat is: zij zondigen. Waar staat dat de wet werd gebroken, is het beter *ontbinden* ²⁸ Joh.7:23 en *afwijzen* ²⁹ Hebr.10:28 te lezen.

Deze verzen benadrukken, dat de liefde vervulling en complement van de wet is. Maar de kracht om dit te doen kan de wet niet geven. God wel, doordat Hij Zijn liefde

²⁷ Letterlijk de grondtekst: het wordt 'opwaarts-gehoofd'.

²⁸ hSV: breken

²⁹ hSV: breken en tenietdoen

door Zijn geest uitstort in harten van gelovigen. ^{Rom.5:5} Zo kunnen zij wel het doel bereiken. En omdat deze liefde het hoogste is, worden de voorschriften van de wet naar dit niveau getild: *opwaarts-gehoofd!* Het al wordt zo tot een eenheid onder het Hoofd Christus gebracht.

Zo'n samenvoeging van wat in de hemelen met wat op de aarde is, onder Christus als Hoofd, was niet onthuld totdat de apostel Paulus het schrijven mocht. Paulus spreekt over deze waarheid als *het geheimenis van Gods wil* ³⁰, dat God eerst aan de gemeente bekendmaakt. Tot die tijd was al veel onthuld over Gods reddingsplan. Aan Paulus werd de boodschap gegeven van de definitieve redding van *alle* schepselen, hemels en aards. En dat meldt hij in de laatste, in gevangenschap geschreven brieven. Zij completeren die openbaringen van God. ^{Kol.1:25} Hij legde de basis met de leer van de totale verzoening van het al, door Hem. ^{Kol.1:20} In schrijft hij over het eerbetoon aan Christus door allen ^{Fil.2:11}. Deze waarheid leert hij ook in de Efezebrief en noemt die dan *de opwaarts-hoofding van het al in de Christus*. Deze heerlijke eenwording van het al in Christus had God Zich in Hem voorgenomen en dat was Hem tot vreugde. Net als bij het beheer van het geheimenis ^{Ef.3:9} was dit voornemen nog in God verborgen.

God heeft Zijn Zoon direct na Zijn hemelvaart gesteld als Hoofd over de ^{ophemelsen}. ^{Ef.1:21; Kol.2:10} Maar dat was een machtige verheffing boven allen, een gesteld zijn *hoog boven allen*. Onze tekst ^{Ef.1:9,10} spreekt echter over een *opwaarts-hoofding*, die eerst plaats zal vinden in de

³⁰ Efeziërs 1:9

completering van de era's, het laatste beheer. Dit zal het ingaan van de schepping in relatie van leven en liefde betekenen. Want het wordt uitgelegd met *in*: '...om het al *opwaarts te hoofden: in* de Christus, *in* Hem'. Wij moeten dit echter niet zien alsof *het al* in Christus zal terugkeren naar de onbewuste toestand zoals die ooit in Hem was.

Paulus geeft ons een fijngevoelige verklaring hoe wij dat moeten begrijpen. Twee keer spreekt hij over mensen, die hij in zijn hart heeft. Eerst zijn dat de Korinthiërs. Terwijl hij deze gelovigen vraagt:

Biedt ons plaats in jullie hart ^{2Kor.7:2,3}

kan hij ze verzekeren:

*want ik heb tevoren uitgesproken, dat
jullie in onze harten zijn.*

In waarachtige liefde had Paulus deze gelovigen in zijn hart gesloten, omgekeerd was dat (nog) niet het geval. Bij Paulus en de Filippenzen bestond een andere relatie. Ook tegen deze gelovigen zei hij:

*Daarom is het voor mij terecht zo jegens jullie
allen gezind te zijn, omdat jullie allen, jullie die
mij in het hart hebben ...* ^{Fil.1:7}.

Nu is de relatie *wederzijds*. Hij was voor de Filippenzen op het beste bedacht, omdat hij hen in zijn hart had. En zij waren bedacht op het uitstekende voor Paulus ^{Fil.4:10}, omdat zij hem in hun hart hadden.

Paulus zegt over Filemon, dat dit zijn innige gevoelens is ³¹. Iedereen begrijpt wat het betekent om iemand in het hart te hebben. Het is liefde, je cijfert jezelf weg voor de ander. Dat is de normale verhouding in elke gemeenschap ^{Joh.6:56; 14:10,11,21; 15:4,5; 17:21; 1Joh.3:24}. Als het voorzetsel *in* gebruikt is bij een verbintenis, is het de wederzijdse relatie van het hart. Dit zal door de opwaarts-hoofding van het al in de Christus tot stand gebracht worden.

Veel schepselen zijn zeer onverschillig tegenover Christus. Meer nog dan de Korinthiërs tegenover Paulus. Christus bewees met Zijn werk van liefde aan het kruis, dat Hij allen in Zijn hart had. Zo had Paulus de Korinthiërs in zijn hart. Nu laat Christus via Zijn gezanten smeken: *Wordt verzoend met God!* ^{2Kor.5:20} Of: sluit Mij (Christus) als Redder en Heer in jullie hart! Deze genade wordt nu aan de uitgekozenen gegeven. De *opwaarts-hoofding* zal alle harten voor Christus openen. De voorafgeschaduwde ³² normale staat van de schepping, die bij het ontstaan in Hem was, zal compleet gemaakt zijn. De sleutel is *in*; het *door* komt als vanzelf op de achtergrond.

Zo'n tegenstelling is ook:

*Want zoals in (niet: door) Adam allen sterven,
zo zullen ook in (niet door) Christus allen levend
gemaakt worden* ^{1Kor.15:22}

Dit is alomvattende levendmaking, waarbij alle mensen rechtvaardiging van leven ontvangen. ^{Rom.5:18,19} Het is veel

³¹ CV: neem hem, *dit is mijn innige gevoelens*, tot je.

³² Vorgebied – geprefigured, tevoren geformeerd

meer dan algemene opstanding voor de grote witte troon. Dat zal pas ná de duizend jaren zijn. Deze uiteindelijke levendmaking van allen stemt overeen met de *opwaarts-hoofding* in de completering van de era's. ^{Ef.1:10}

Hier werken Vader en Zoon samen. Volgens Efeziërs 1:10 doet de Vader dit. In overeenstemming daarmee geldt dit:

*Alle dingen hebt U (God) onder Zijn voeten
onderschikt* ^{33 Hebr.2:8}

Zie Efeziërs 1:22. 1 Korinthiërs 15:27 en Filippenzen 3:21 zeggen, dat de Zoon het al onderschikt. Johannes schrijft hoe de Heer de samenwerking prachtig uitdrukte:

*niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader,
Die Mij gezonden heeft, hem trekt;*

*ieder dan die het van de Vader gehoord
en geleerd heeft, komt tot Mij* ^{Joh.6:44,45}

niemand komt tot de Vader dan door Mij ^{Joh.14:6}

Ook bij onze genade zien wij de twee kostbare kenmerken. *God* roept ons tot de gemeenschap van Zijn Zoon. ^{1Kor.1:9}
Door *de Zoon* hebben wij toegang tot de Vader. ^{Ef.2:18; 3:12}

Dit *onder één Hoofd komen* van het al in Christus laat het grote reddingswerk van Christus zien. Bij het tillen van vracht uit de diepte is veel kracht nodig. Maar het al, in zonde en dood verzonken, tot de hoogste hoogte heffen; dát doet Christus. Zijn ziel had veel moeite. ^{Jes.53:11}

³³ hSV: onderworpen

Het opwaarts heffen van het al gebeurt niet in één enkele handeling, maar in fasen. God heeft Zijn plan tevoren zo ontworpen. De eerste uitgekozenen die terugkeren naar God zijn de leden van het lichaam van Christus. In de geest is dit doel al bereikt, onze positie in genade is *in Christus*. Dat is door de geest bewerkt, die Hij ons gaf. In de geest zijn wij al onder Hem als Hoofd, Hij is het Hoofd van Zijn lichaam, dat één is met Hem. Degenen, die Christus Jezus liefhebben, Hem onvoorwaardelijk dienen, voor Hem leven; zij representeren en ervaren al iets van het grote einddoel van God.

De huidige gemeente wordt tijdens de grote verdrukking opgevolgd door eerstelingen uit Israël. Het is de nieuwe start van de *koninkrijksgemeente* ³⁴ die met pinksteren ^{Ha.2} begon. In twee eonen trekt Christus elk zondig schepsel in hemelen en op aarde naar Zich toe. Wat satan ‘omlaag trok’, zal Hij naar Zichzelf ‘optrekken’.

Het wordt in deze eon donkerder, het kwaad neemt toe, rijpt. *De afval* ^{2Thes.2:3} zal velen in het anti-christendom brengen. De antichrist zal, bijna zonder uitzondering, alle mensen aan zijn kant krijgen. Zelfs zal satan bij het einde van de duizend jaren alle volkeren doen optrekken naar Jeruzalem. Dan zal God door Christus ingrijpen en er zal vuur zijn. Christus zal later allen omhoogtrekken. Het zal vervuld worden:

³⁴ De term *koninkrijksgemeente* komt niet in de Schrift voor; het wordt gebruikt als aanduiding van de uitgeroepenen uit Israël en de proselieten die het aardse koninkrijk ^{Dan.2:44} in zouden gaan.

*Daarom ook verhoogt God Hem uitermate en
schenkt Hem in genade de naam die is boven
alle naam, opdat in de naam van Jezus zich
alle knie buigt van de hemelingen en van hen
die op aarde en van hen die onder de aarde zijn,
en alle tong van harte belijdt: Heer is Jezus
Christus, tot verheerlijking van God, de Vader* ^{Fil.2:9-11}

Als de ‘opwaarts-hoofding’ een feit is, dan is het einddoel *God alles in allen* bereikt. Want als het eerbetoon van allen: *Heer is Jezus Christus* klinkt, zal het voor Christus eenvoudig zijn om de harten van de schepselen in liefde en toewijding op God te richten. Dan heeft God allen die eens in Hem waren, volledig, zonder verlies, van Christus terugontvangen. Met grote winst, want Christus heeft alle harten voor Hem gewonnen. Dan onderschikt de Zoon Zich met heel de schepping, als teken dat Zijn werk volledig geslaagd, naar de wil van de Vader, uitgevoerd is. Dan staat Hij voor Hem met genade en heerlijkheid gekroond. Deze majestueuze afsluiting zal bestaan uit de grote terugkeer naar het Vaderhuis. Gejuich, verheuging zal uit alle monden komen. Onuitsprekelijke vreugde zal ieder hart vervullen; de lof, dank en eer aan God en de Zoon van Zijn liefde zal eindeloos zijn.

Gerichten: duur en bedoeling

De weg naar de overwinning van God en Christus vertoont een hiaat als wij de gerichten overslaan. Schriftonderzoek toont, dat die eindig zijn. Maar het zijn voorbereidende, *correctieve* middelen om het schepsel in de juiste positie voor God en Zijn Christus te brengen. De uitvoering van

de gerichten is aan de Zoon -door de Vader- gegeven. Onze Heer zegt het:

Want ook de Vader richt niemand, maar heeft heel het gericht aan de Zoon gegeven, opdat allen de Zoon eren zoals zij de Vader eren ^{Joh.5:22,23}

Hier is Gods bedoeling te lezen. Gerichten kennen enkele stadia tot hun doel bereikt is. Eerst kunnen ze verhardend werken. Openbaring zegt dat. Ze zijn als vuur dat zuivert:

Wanneer Jahweh de vuiligheid van de dochters van Sion afgewassen heeft en de bloedschuld van binnen uit Jeruzalem weggespoeld heeft in een geest van gericht en in een geest van vertering ^{Jes.4:4}

Sion, met juist gericht, zal vrijgekocht worden ^{Jes.1:27}

Striemen en wonden zijn de schurende middelen tegen het kwaad, en slagen reinigen de kamers van het innerlijk wezen ^{Spr.20:30}

Hebreeën brengt ook die waarheid:

het land echter voortbrengend dorens en distels, is verwerpelijk en de vervloeking nabij, waarvan het einde is: verbranding ^{Hebr.6:7a,8}

Zo'n land komt in het vuurgericht. Alleen de slechte vrucht verbrandt, het gereinigde land is voor de eigenaar als nieuw beschikbaar.

De profeet leert een belangrijke stap in het gericht:

*want als Uw gerichten over de aarde komen,
leren bewoners van de wereld gerechtigheid* ^{Jes.26:9}

Jesaja 26:1 begint met: *Op die dag...* Dat is de dag van Jezus Christus, het komende koninkrijk, waarin Hij de natiën zal hoeden met een ijzeren staf. Dan is men rechtvaardig en gehoorzaam uit vrees voor straf. Maar dat is nog niet ideaal.

Zo werken de gerichten ook erkenning van God uit. Herhaaldelijk spreekt de profeet Ezechiël over de zonen van Israël, nadat Jahweh gerichten over hen bracht:

en zij zullen weten, dat Ik Jahweh ben ^{6:14;7:27;12:16; e.a}

In Hosea is het richten in gerechtigheid, goedgunstigheid, barmhartigheid, trouw. Dat werkt erkenning van Jahweh onder het volk uit. ^{Hos.2:18,19} Maar de gerichten bereiden ook voor, tot innerlijke verandering:

*opdat allen de Zoon eren,
zoals zij de Vader eren* ^{Joh.5:23}

De Heer Jezus spreekt uit wat de bedoeling is. Uit een andere profeet blijkt, dat volkeren na de zwaarste gerichten Jahweh met reine lippen aanroepen en Hem eensgezind dienen ^{Zef.3:8,9}.

Degenen, die door Christus gericht zijn, zullen aan het eind Zijn toegewijde aanbidders zijn. Dat wordt duidelijk door Gods uitspraken, maar ook via de levende voorbeelden. Overtuigend bewijs, dat God ergste tegenstander tot Zijn aanbidder maakt, is Nebukadnezar. Hij kreeg van God indringende vermaningen. Maar die brachten kortdurende

inkeer (Daniël 2, 3). Zijn hart verhief zich weer, zijn geest verhardde in hoogmoed ^{Dan.4:30; 5:20}. Toen legde God hem een zeven tijden durend gericht op, wat hem tot het nodige inzicht bracht ^{Dan.4:32}. Na dit afschrikwekkende gericht was zijn zelfverheerlijking ^{Dan.4:30} veranderd in lofprijs en eren van de Allerhoogste, ^{Dan.4:34-37} met de belijdenis:

*Hij is in staat te vernederen wie
in hoogmoed hun weg gaan.*

Hij liet een beeld oprichten en eiste aanbidding. ^{Dan.3:1 e.v}
Zo maakte hij zichzelf tot type van het tweede wilde beest van de eindtijd. ^{Op.13:14,15} De invloed van het gericht over Nebukadnezar strekt zich dus zelfs tot de veel grotere tegenstander van God uit. Het zegt hoe Christus hem voor Zich wint. Ook dit gericht is tijdelijk, *gedurende de eonen van de eonen*. ^{Op.20:10} De Schrift spreekt van de *voleinding* ^{Hebr.9:26} en van de *einden* van de eonen. ^{1Kor.10:11}

De geschiedenis van Jozef en zijn broers geeft diep inzicht in Christus' functie als Richter. Het is type van Christus en Zijn volk. Jozef richtte zijn broers op goed doordachte wijze. Hij gebruikte macht, verenigd met wijsheid en liefde. Eerst ervoeren zij ^{Gen.42:17,24} in gevangenschap zijn macht. Zijn opvoedende en wijze aanpak overtuigde de broers van zonde. ^{Gen.42:18-22} Toen hij zich bekendmaakte in liefde, werden zij, die hem zo schandelijk verkochten, zijn meest toegewijde onderdanen. De gebeurtenis die hierin voorafgeschaduwd werd, begint na de zwaarste gerichten over het volk Israël. Als Christus afdaalt op de Olijfberg ^{Zach.14:4; Matt.24:30; Op.1:7} maakt Hij Zich aan Zijn volk bekend. De overgebleven rest barst in weeklacht uit. Zij zien hun

Messias, die zij zo smadelijk behandelden. Dan zullen zij een uiterst gewillig volk voor Hem zijn. ^{Ps.110:3}

Dit functioneren van Christus als Richter wijst naar het resultaat, als alle schepselen Hem hulde brengen. ^{Fil.2:9-11} Zij zullen vol vreugde, gewillig, Hem als rechtmatig Hoofd erkennen. Deze geweldige woorden uit Filippienzen ^{2:9-11} zijn niet het einde van de liefde en de barmhartigheid van God en Christus. Alsof dan eindeloze wraak zou volgen. Dan zou het lijken, dat de in Christus uitgezonden liefde van God nagenoeg onbeantwoord is. Christus zou dan - met geweld - ontelbare weerspannige schepselen in bedwang houden. Dat lijkt op de overwinnaar van een volk, die denkt de harten van dat volk voor zich te winnen door een zekere ruimhartigheid. Zodra hij ziet dat dit geen succes heeft, slaat hij om. En dat terwijl hij het volk, dat verslagen is en niet wil voegen, onder een zwaar juk doet leven. Vanuit de grondtekst ^{Fil.2:11} gaat het niet om een afgedwongen belijden, maar vrijwillig huldigen, tot eer van God, de Vader. Het beledigt een goede vader, als men zijn eer als vader niet hoger acht dan wat alleen te zien is in het gebruik van geweld.

Hoe wordt Gods heerlijkheid verduisterd als men Hem wel alles in allen laat zijn, maar ontelbare menigten worden door Zijn almacht tevens gedwongen, om de knieën voor Hem te buigen! Een machthebber op aarde, die met een ander in oorlog is, tolereert geen voorspelling van een nederlaag. Een staatsman die voor de rechtbank stond, omdat hij zijn volk had misleid door foute berichtgeving van overwinning, verdedigde zich slim. Hij zei: “Geen enkele militair kondigt tevoren een nederlaag aan”.

Onze Heer, Christus Jezus, krijgt echter steeds van een deel van Zijn leden te horen, dat Hij de meesten die Hem zijn toevertrouwd, voor eeuwig zal veroordelen. Men levert ‘bewijs’, dat Gods liefde niet iedereen zal overwinnen. Als iemand deze ontluisterende leer tegenover Christus’ overwinning zet, brandmerkt men hem als dwaalleraar. De heersende opvatting is, dat Christus Overwinnaar is over alles. Men vergelijkt Hem met de heerser over een land, die ook macht over de gevangenen heeft. Maar dat is toch niet genoeg, dat satan en zijn trawanten veilig en wel in de ‘hel’ en de pijn zijn.

Als een aanslagpleger treinen heeft laten ontsporen en gevangene wordt, dan maakt dat zeker niet alles goed. De slachtoffers, de pijn van nabestaanden, de schade: de daad laat grote verontwaardiging achter. Dat is niets vergeleken met de verleiding van satan, die tot een hel vol eeuwig gepijnigde mensen leidt! Zij zullen in nooit eindigend verzet tegen God volharden. Of zij roepen, uitgeput door het gericht, om barmhartigheid.

Als de uitkomst van Gods plan, de meest geweldige gebeurtenis ooit, ‘eeuwige veroordeling’ van ongelovigen inhoudt, dan is de enige passende benaming voor Gods liefdevolle voornemen: *doelmissen, nederlaag*. En voor de regering van Christus: *onvermogen*! Vermoedelijk zal geen enkele gelovige Gods einddoel zo durven noemen. Maar ieder die getuigt van eeuwig veroordelen en die verdedigt, onteert Gods reddingswerk. Daar moet men dan over nadenken.

De overwinning is echter weer binnen het lichaam van Christus hoorbaar. Want: ‘Het al is geschapen in Christus en wordt in Hem onder het ene Hoofd gebracht!’ Dit was in de Schrift en in de ogen van God nooit weg, maar wel in het belijden van de gemeente, het lichaam van Christus. Afvallige leringen, die tijdens Paulus’ leven al opkwamen, verduisterden de overwinning van Christus. Maar nu ziet men soms in, dat zo’n einde van Gods wegen onmogelijk is. Veel gelovigen houden nog aan ‘eeuwige verlorenheid voor alle ongelovigen’ vast. In delen van dit front is verzet tegen de waarheid alleen nog een kleine schermutseling. Het ontbreekt slechts aan moed om deze verkeerde leer toe te geven en weg te doen.

Veel mensen geloven stilletjes in totale verzoening van het al, maar durven dat nog niet te belijden. Toch heeft het lichaam van Christus herauten van die overwinning nodig. Zij, die zich niet schamen om uit te komen voor deze heerlijke waarheid. Want juist in onze donkere tijd, nu satan zich klaarmaakt om een van zijn grootste klappen uit de delen, moet de totale overwinning van God en Zijn Christus verkondigd worden. Christus is aan de gemeente gegeven als het Hoofd boven alles ^{Ef.1:22}. En zó moet Hij onderwezen worden. Een dienaar van God verweet een spreker die Christus’ grote overwinning verkondigde, dat de gemeente voor die waarheid nog niet rijp was. De spreker antwoordde treffend: ‘maar hoe kan de gemeente ooit *Christus als het Hoofd van het al* erkennen, als Hij niet zo verkondigd wordt!’

Wij zagen in de Hebreeuwse Schrift, dat de gerichten die Christus uitvoert, door Zijn liefde gestuurd worden. Ook

geweld wordt zo gebruikt. Zeker, veroordeelden in zware gerichten kunnen een tijdlang de indruk hebben, dat zij voor altijd veroordeeld zijn. Er kan ook een periode zijn, waarin ze met geweld op de knieën worden gebracht. Maar hoe zal het zijn als God Zijn vijanden laat zien, dat Hij ze ooit in Zijn Vaderhart droeg, en vervolgens in Christus overplante? En dat zij toen al door Vader en Zoon zeer innig geliefd waren en door die liefde in het leven werden geroepen? Wat zal er met ze gebeuren als hun ogen na verblinding geopend zijn en zij de vroegere goddeloze situatie én de redding in Christus zien? Zij zullen vol afgrijzen de afgrond van hun zonde(n) zien, uit de tijd dat zij nog weerspanning waren. Met afschuw ontdekken zij dan, hoe zij door satan bedrogen waren. Hoe zal het zijn, als zij zien wat Christus voor ze deed toen zij nog zondaren waren? Hij ging uit oneindige liefde voor hen aan het kruis. Hij gaf Zijn leven voor hen om voor hen een leven van heerlijkheid te verkrijgen. Er zijn situaties bekend van criminelen met een verhard, wreed hart, die instortten bij het zien hun moeder.

Maar zoveel groter de liefde van God in Christus is dan moederliefde, zoveel sterker is zij in haar overwinnende macht. En Zijn liefde zal eens allen doen instorten, want niemand kan daar heel lang weerstand tegen bieden. Zij zal allen overwinnen en aan Christus' voeten leggen. God, die alle harten vormt, ^{Ps.33:15} weet heel goed waar, wanneer en wat te doen om verbroken harten voor Hem te bewerken én te winnen.

Het eerste succes is via het gericht wat de voormalige weerspanningen moeten ondergaan. Daar is de opstanding

van de ongelovigen aan het einde van de duizend jaar Op.20:12-15. Ook over hen komen gerichten. Die zijn opmaat voor de terugkeer naar God. Want de positieve kant van Jezus' uitspraak, dat Hij *niets verliest* is, dat Hij *alles wint*.

Deze winst voor God is de *onderschikking van het al*. Dit is synoniem met de insluiting van allen. Christus vindt aan het eind van deze huidige boze een gewillig volk Israël. God vindt aan het einde van de eonen een zich onderschikkende schepping, die Hij Zijn eigendom kan noemen. Gerichten zijn een tijdelijke hulp om dit te bereiken. De kracht, die de weerspanningen verandert in gewillig aan God onderschikkende mannen en vrouwen, ligt echter alleen in Christus' dood en opstanding!

Hoe deze radicale omwenteling zich van binnen voltrekt, weet God alleen. Paulus spreekt van *bedekking*. Maar hij kon schrijven:

Want samen sluit God allen in weerspanningheid in, opdat Hij over allen barmhartig zou zijn Rom.11:32

Hij ziet de barmhartigheid van God, die alle gerichten opslokt. Dat is groots, zodat hij met overvloeiend hart in lofprijzing uitbreekt:

O diepte van de rijkdom en de wijsheid en de kennis van God! Als onnavorsbaar zijn Zijn oordelen en onnaspeurlijk Zijn wegen! Rom.11:33

Maar wat, wanneer je slechts eindeloze gerichten ziet, zonder enig ander doel dan pijnigen van ongelovigen die in verzekerde bewaring zitten? Een dergelijke boodschap zou het hart koud en leeg laten. Hoe kostbaar is echter het

geloof in de triomf van Gods liefde! Nu al brengt dat kostbare vrucht in de aanbidding uit een hart vol genade.

De tegenstander en het kwaad in Gods plan

Een overdenking van de eerste stadia van de periode vóór de schepping, en van de definitieve afsluitingen van Gods reddingswerk voor de hele schepping, is prachtig. Maar dat is incompleet als er geen antwoord is op de vraag naar het kwaad in de wereld. En wat is daar de bedoeling van? Het antwoord is mogelijk één van de grootste gaven van de Heer aan Zijn lichaam, de uitgeroepen gemeente. Dat is goed beschreven in artikelen van A.E. Knoch ³⁵. Volgens die leidraad bespreken wij dit kort.

Stel, dat de ontwikkeling van de schepping zonder zonde en tegenstand had plaatsgevonden. Dan kon de liefde van God door Christus niet onthuld worden. Dan was er geen kruis op Golgotha geweest, waar de Heer Jezus Christus aan genageld was. Wij kunnen God, zonder de zonde, het kwaad én het kruis, alleen als Schepper kennen. Alleen via de weg van zonde en het kruis van Christus kunnen wij de genade van God en Zijn redding leren kennen.

Maar God kreeg wél verzet vanuit de tegenstander. Hoe kwam dat in de schepping? Heeft satan dit uit zichzelf, tegen Gods wil, voortgebracht? Dan zou er logische twijfel aan Gods almacht ontstaan. Dat zou ons volmaakte geluk dwarsbomen. Het eerste dat zich buiten bestaande regels

³⁵ *Das Böse, Ursprung, Zweck und Ziel*, verkrijgbaar bij:

© Konkordanter Verlag, konkordanterverlag.de
of stichting Da-ath, gorterd@protonmail.com

voordoet is juridisch: *een precedent*. Dat biedt houvast, als men het precedent aanvaardt, voor soortgelijke gevallen. Dat zou ook de enige maatstaf zijn voor het beoordelen van een ‘val’ van satan. Als een schepsel, dat door God volkomen goed is gemaakt, uit zichzelf slecht en zelfs vijand van God kan worden, dan is dat een *precedent*. De gebeurtenis kan herhaald worden. Men zou er zelfs ernstig mee moeten rekenen, dat ook in de komende eeuwigheid opnieuw een wortel van trots en jaloezie in een hart kan opkomen. Dat kan voor een nieuwe opstand tegen God zorgen. Zou dan ons geluk niet doorkruist worden met angst voor de toekomst?

Zo blijkt, dat Gods actie reactie verlangt, opdat Hij Zijn hart helemaal kan openbaren. Vijandig verzet kan juist de eer van de gehate vergroten.

God heeft tegenstand nodig in Zijn plan. Daartoe gaf Hij aan satan intelligentie om iedere gelegenheid te benutten om tegenstand te bieden. Dat is geen menselijke opvatting over satan, maar onderwijs uit de Schrift. Deze waarheid is in de openbaring: *het al is uit God* aanwezig. Er zijn nog meer teksten, die zeggen, dat satan vanaf het begin al was, zoals hij daarna ook is.

Die was een mensenmoordenaar van het begin af en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid ^{Joh.8:44}

want de tegenwerker zondigt vanaf het begin ^{1Joh.3:8}

De profeet Jesaja zegt over duisternis en kwaad:

*Ik ben Jahweh en niemand anders, Ik formeer
het licht en schep de duisternis; Ik maak het
goede en schep het kwaad; Ik, Jahweh, doe
al deze dingen* ^{Jes.45:6-8}

En verder:

*Ik heb de verwoester geschapen om te gronde
te richten* ^{Jes.54:16}

Ook Job spreekt belangrijke woorden over de schepping van de grote verderver:

*Zijn hand leed geboorteweeën om de
snelle slang* ^{Job 26:13}

Hier lezen wij over de functie van de tegenstander, om pijn en lijden in de schepping te veroorzaken. Het is een aanwijzing, dat Jahweh leed bij de schepping van de slang. God schiep hem als mensenmoordenaar, zondaar.

Als wij deze woorden accepteren, het ontstaan van het kwaad aan God toeschrijven, dan moet deze waarheid uiterst nauwkeurig uitgelegd worden. Wij kunnen niet zeggen dat kwaad en zonde in God aanwezig waren. Toch schiep Hij de tegenstander zoals die is. Maar bij zijn schepping bewerkte God buiten Zichzelf iets bij hem, wat hem tot een ontaard schepsel moest maken. Deze daad van God aan satan bestond mogelijk daaruit, dat Hij bij zijn schepping hem een geest van verzet gaf, waardoor hij *de* tegenwerker werd.

Dat God oppositie tegen Zichzelf teweegbrengt, hoeft niet onmogelijk te zijn. Bij Israël zien wij zoiets van God. Er was boosaardige weerstand van Egypte tegen Israël^{Ex.1:10}. Het leek zo, dat zij dat uit zichzelf deden. Maar dit geeft ons dieper inzicht:

*Hij veranderde hun hart, zodat zij Zijn volk
haatten en Zijn dienaren listig behandelden* ^{Ps.105:25}

Dat was rebellie tegen God; want Zijn volk was toen nog niet in verzet tegen Hem. Zij hadden toen de heerschappij van vreemde volken als tucht nog niet nodig, later wel.

Weerstand is neutraal, niet goed of slecht. De morele situatie van datgene waar de weerstand zich tegen richt, bepaalt de kleur. Weerstand tegen iets slechts is goed. Het wordt echter zonde, als het zich tegen iets goeds richt. De geest van tegenspraak die God in satan plantte, is *op zich* geen zonde en/of kwaad; het bereidt dat wel voor. Toen de tegenstander actief werd, ontstonden zonde en kwaad buiten God om. Zijn weerstand was tegen God; hij moest het tegengestelde van God zijn. God is liefde, leven, licht, gerechtigheid, waarheid. De satan: haat, dood, duisternis, wetteloosheid, leugen. God heeft die donkere achtergrond nodig om Zich te tonen in Zijn genade, liefde en wijsheid.

Dat is het principe, dat God vastlegde in de boom van kennis van goed en kwaad in de hof van Eden. Hij liet niet een goede boom én een kwade boom groeien. Het was één boom. Zo demonstreert God, dat het schepsel geen kennis van het goede kan krijgen zonder het kwaad. Zo bereidde God voor, wat leidde tot het eten van de boom van kennis van goed en kwaad. Dat is geen menselijk idee over wat in

de hof van Eden gebeurde. God laat Zich kennen als de Veroorzaker als Hij zegt:

*want samen sluit God allen in
weerspannigheid in* ^{Rom.11:32}

Dat kon op geen andere manier dan een wezen met een geest van weerspannigheid uitrusten, die dat daarna in de schepping bracht. Met welk doel?

opdat Hij over allen barmhartig zou zijn! ^{Rom.11:32}

De haat tegen Hem leidt tot openbaring van Zijn grote barmhartigheid!

Om Zijn schepselen tot volledige erkenning van goed en kwaad te brengen, had God in een andere boom voorzien. Deze stond niet in Eden, maar op Golgotha. Aan het kruis zien wij kwaad en goed in meest volmaakte vorm. Satan, en sommigen als representanten van heel de mensheid, begaan de grootste misdaad. Dat is het vermoorden van de Zoon van God. Tegelijk werd dit de meest volmaakte openbaring van Gods liefde. Zonder deze daad was Hij in Zijn diepste wezen voor ons verborgen gebleven. Zo moest satan wegbereider zijn voor het grote werk van Christus, dat Gods hart laat zien. Het was de sterke drang van Gods liefde, die de verlorenheid van de schepping eiste, om haar naar Zich toe te trekken. En haar zo voor altijd met Zijn onweerstaanbare liefde aan Zich te binden.

De schepping was al – tijdelijk - in pijn, en juist dat zal meewerken om haar in onvergankelijke heerlijkheid te brengen. De reddende daad van Christus brengt niet het herstel van de toestand zoals die in het begin was. Waar

zou dit nutteloze proces van lijden dan voor dienen? Nee, de liefde van God die alle schepselen via het kruis moet bereiken, zal ze oneindig veel gelukkiger maken dan de eerste mensen in het paradijs. En bij de afsluiting van de eonen zullen alle schepselen niet alleen vol vreugde zijn, dat lijden en pijn achter hen liggen. Maar ieder zal God danken voor het kwaad, dat Hij in hun leven had gebracht. Iedereen is er dan helemaal van overtuigd, dat het een onmisbaar middel was om hen terecht te brengen. Ja, om tot ware erkenning van Gods genade en liefde te komen. Zo zal God door al Zijn schepselen in al Zijn wegen gerechtvaardigd worden. Hij zal ieder helpen om voluit te genieten van al het goede, in heerlijkheid. Met oneindige dank aan God. Terugkijkend komt dan het einde niet meer overeen met het begin, omdat het veel heerlijker zal zijn. Net als bij Job, waarin satan een hoofdrol speelde, zegt men bij het einde van Gods weg met de schepping: ‘God zegende het einde meer dan het begin’. ^{Job 42:12}

God draagt gelovigen in Zijn liefde op, gloeiende kolen te stapelen op het hoofd van de vijand door goed te doen en het kwade te overwinnen met het goede ^{Rom.12:21}. Die overwinning is alleen mogelijk, omdat God net zo met zijn vijanden handelt. Anders zou Hij van de zijnen meer verlangen dan Hij Zelf kan doen.

Maar zo’n gezegend einde was onmogelijk als satan uit zichzelf, tegen Gods wil, het kwaad in de schepping had gebracht. Als dat het geval was, dan konden Gods wegen in eeuwige verdoeming eindigen. Want als Hij het kwaad in het begin niet tegen kon houden, was het voor Hem ook niet mogelijk om aan het einde er definitief over te

trionferen. Hij moest dan eindeloze toorn aan dit rijk van het kwaad opleggen. Of: het vernietigen. Dit laatste zou volgens sommige mensen voor God waardiger zijn dan de eeuwige pijn.

Het was God, die het verzet in een schepsel plantte ten behoeve van Zijn reddingsplan. Daarom is er de garantie, dat Hij de wortel van het kwaad in de voleinding uit dit schepsel wegneemt als Zijn doel bereikt is. Het is logisch dat aan dit schepsel ook het *naarbinnen* God vervuld zal worden. Want hij moest zoiets belangrijks doen en dat is, net als al het andere: uit en door God en Zijn Zoon. Alleen zal dit gebeuren door de zwaarste gerichten die Christus zal voltrekken aan Zijn voormalige tegenstander. Maar dat zullen niet alleen uitingen van Gods toorn zijn, maar ook bedoeld om satan terecht te brengen. Hij zal zijn daden zien in het licht van de liefde van Christus en beschaamd worden wanneer hij ziet hoe Christus met de schepping handelde - in vergelijking met hemzelf. Ook wordt hij overwonnen door de liefde van God, waarin Christus aan het kruis voor Zijn vijanden bad. Want ook hij hoort bij de hemelse machten die in de totale verzoening zijn besloten. Samen met alle anderen zal ook hij zijn knieën voor Christus buigen en Hem gewillig erkennen als zijn Heer en de Heer van de hele schepping, en Hem hulde brengen. Want zoals hij eens in de Zoon werd geschapen, zo zal hij ook onder Christus als Hoofd van alles gesteld zijn. ^{Ef. 1:10} Hij zal verbaasd merken, dat God zijn verzet tegen Gods wil gebruikte om Zijn bedoeling van redding uit te werken. Meer nog als hij ziet dat het *Christus* was, die dit wijze

plan van de Vader zo volmaakt uitvoerde! Dat vervult hem dan met bewondering voor Christus.

Hij zal tot het voor hem beschamende inzicht komen, dat hij zijn hoge intelligentie schandelijk heeft ingezet tegen God en Zijn Gezalfde. Hij zal erkennen dat hij uit zichzelf niet in staat was die goed te gebruiken. Dit zal hem het verlangen geven om zich onder de Zoon van God te schikken, Die Gods wijsheid is. En hij, de voormalig grootste tegenstander van God, zal God door Christus dienen met zo'n toewijding, dat de hele schepping vervuld zal zijn met bewondering. Zo zal deze geweldige, sterke figuur 'buit' van Christus worden. Hij zal de bekroning vormen van Gods liefdesplan en Christus' werk aan het kruis. En als ook hij wederzijds verzoend met God, zal God ook in hem alles worden.

Dit besef over het kwaad in de wereld is wezenlijk om je volledig bewust te zijn van de totale overwinning van God. Het is waardevol in het geloofsleven als een dam tegen sterke aanvechtingen.

Wij zien, dat de invloed en macht van de tegenwerker met de dag toeneemt. Veel gelovigen lijden er zwaar onder. En anderen weten niet hoe zij in verdrukking terecht kunnen komen. Wie denkt dat satan eigenmachtig handelt, tegen Gods raadsbesluit in Zijn schepping binnendrong en nooit verslagen wordt, raakt vertwijfeld. Er komen dan vragen uit onwetendheid, zoals: kan deze macht die zich tegen God verzet, meer lijden veroorzaken dan God wil?

Juiste kennis over deze belangrijke vraag, én de beloften geloven die ons aangaan, is nodig. Wij aanvaarden, dat

God alles bewerkt in overeenstemming met de raad van Zijn wil. ^{Ef.1:11} Zo kunnen wij ook geloven, dat Hij alles samenwerkt tot wat goed is voor hen die God liefhebben, die geroepen zijn overeenkomstig het voornemen. ^{Rom. 8:28} Uit deze zekerheid groeit de God verheerlijkende vrucht van het danken voor alles. ^{Kol.3:17}

De Schrift geloven over *oorsprong, bedoeling en einddoel van het kwaad* is niet nutteloos. Het is de kracht van God, die ons geloof gezond doet groeien en praktisch uitwerkt.

Het is zo, dat het onderwijs over Christus' alomvattende overwinning op ernstige bedenkingen stuit. Men vindt het ongepast om zo binnen te dringen in Gods plan. Je mag toch niet zo over satan spreken! God staat nu niet in die zin tegenover het kwaad, zegt men. Bedenk echter, dat deze leer uit de Schrift twee dwaalleren, die Gods liefde en wijsheid verduisteren, uitschakelt. Satan is geen schepsel dat eigenmachtig handelt en Gods plan verstoort. Maar hij is het wezen, dat het grote plan van redding uitvoert, volgens Gods bedoeling. Er zal aan het einde van dat plan geen eeuwige pijn of vernietiging van het merendeel van de schepselen zijn. Want dat zou getuigen van een enorme mislukking. Er zal een gelukkige schepping zijn die totaal verzoend is met God. Dit is wat het woord van God ons leert tot Zijn eer en verheerlijking.

Christus' heerlijkheid – zegen in ons leven

*Wij allen nu worden, met onbedekt aangezicht,
de heerlijkheid van de Heer in een spiegel ziend,
naar hetzelfde beeld getransformeerd, van*

*heerlijkheid tot heerlijkheid, net zoals het is,
vanuit de Heer, de geest.* ^{2Kor.3:18}

De waarheid van God over de schepping van het al in de Zoon van Zijn liefde is één van de rijkste openbaringen van Zijn heerlijkheid. Dit ontvangen wij uit Gods woord. En dat geeft ons de grootste innerlijke opbouw. Dat wil zeggen: kracht voor het dagelijks geloofsleven. Zijn geest, de erkenning van de rijkdom van Zijn heerlijkheid; zij maken de innerlijke mens standvastig. ^{Ef.3:16} Dat helpt in aanvechtingen, beproevingen; het schenkt overwinning. Het stelt in staat geheilgd te leven, te wandelen. Wij worden met alle kracht overeenkomstig de macht van Zijn heerlijkheid krachtig gemaakt tot alle volharding en geduld met vreugde. ^{Kol.1:11} Zo kunnen wij in beproevingen met innerlijke vreugde volhouden. Door onderzoek naar de heerlijkheid van Christus ontvangen wij dubbele zegen: groei in erkenning, opbouw van geheilgd geestelijk leven.

Een van de meest succesvolle manieren om geloof te doen groeien is: presenteer *Christus* aan de gelovigen in Zijn stralende heerlijkheid. Verkondig Zijn overwinning en laat door spreken de mensen horen over de gewillige hulde, die Hem eens door alle schepselen gebracht wordt! Dat geeft zeer krachtige uitstorting van Zijn genade, die het geloof laat opleven. Het hart wordt bevrijd van twijfels en angst voor de toekomst. Het wordt gevuld met diepe, blijvende vreugde.

Toen de Heer Zich aan Thomas toonde als de Opgestane, eerde hij Hem *na de twijfel*. Wij zien Christus in veel grotere heerlijkheid. Dat schenkt overvloedige genade.

Het raakt ons hart dieper dan bij Thomas. Als wij ervoor openstaan zal deze genade die ons is gegeven, ons hart overwinnen. Dat zal dan niets anders willen dan voor Hem leven en Hem dienen. Zodat ons leven voluit getuigt:

U bent mijn Heer en mijn God!

Martin Jaegle

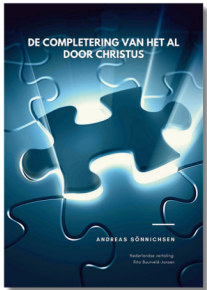
Andere brochures uitgave Stichting Da-ath,
te bestellen via gorterd@protonmail.com:

De uitgeroepen gemeente: Lichaam én bruid? - *Date Gorter*

Efeziërs 5:22-33 vergelijkt de gemeente met de gehuwde vrouw. Zijn wij als gelovigen nu óók de bruid? De geestelijke band van God met Israël wordt in de Schrift als huwelijk beschreven. In Efeze 5 zien we *lichaam* als beeld. Een gehuwde man en vrouw worden één vlees, één lichaam, 1 Kor.6:16. Maar zij doen veel afzonderlijk van elkaar. Zij zijn één en laten zo de eenheid van Christus en Zijn lichaam zien. *Israël*, als *bruid* van Jahweh, staat in een andere betrekking tot Hem.

De completering van het al door Christus - *Andreas Sönnichsen*

In dit machtige woord wordt onthuld, dat wij compleet gemaakt worden tot het volledige complement van God, Efeziërs 3:19.

Dat wij echt de onschatbare waarde van dit kostbare woord mogen beseffen! Want het voorziet in alles, en is volledig toereikend, zoals God Zelf!

De zogenaamde engelenwereld - *A.E. Knoch*

De Griekse noch de Hebreeuwse taal heeft een woord, dat aangeeft wat wij ons vandaag bij 'engel' voorstellen. Als het woord *aggelos* overal waar het voorkomt met 'engel' vertaald was, dan hadden wij de bedoeling ervan kunnen verstaan. Maar helaas is het alleen waar de traditie dat verlangt, zo vertaald. Dit is een duidelijk voorbeeld hoe discordante vertalingen de waarheid voor ons kunnen verduisteren in plaats van dat ze die laten zien.

Wie gaan mee bij de opname? - *Date Gorter*

Wanneer de Heer neerdaalt en de Zijnen roept: wie zullen Hem dan ontmoeten in de lucht? 1 Thessalonicenzen 4:13-18

De bazuin van God is een genademoment. Misschien onbewust en onbedoeld, willen wij daar toch op één of andere manier een voorwaarde aan vastkoppelen.

Leven in verwachting van Zijn komst - *Dieter Landersheim*

Tot onze heerlijkheid behoort, dat wij in Christus Jezus met iedere geestelijke zegen te midden van de op-hemelse schepselen gezegend zijn, Efeziërs 1:3.

En dat wij in de geest te midden van de op-hemelsen gezet zijn, Efeziërs 2:6,7.

Hij komt! Wij mogen leven in verwachting van die grote dag.

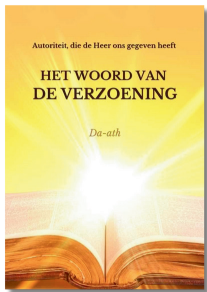
Jezus Christus, de Gekruisigde - *Dieter Landersheim*

Wie zijn de vijanden van het kruis van Christus?

Voor eigen gerechtigheid is bij God geen ruimte. Als wij onszelf gerechtigheid toekennen, verachten wij het kruis van Christus, dat ons Gods gerechtigheid gaf, door het geloof van Jezus Christus.

Het woord van de verzoening - *Date Gorter*

De verdeeldheid bij de Korinthiërs was ontkenning van de geestelijke eenheid. Daarover spreekt Paulus in 1 Korinthiërs 12. Hij benadrukt dat het één lichaam is, met één geest en dat is niet voor niets. Zijn houding – een voorbeeld voor ons – was verzoenend, altijd, ook al werden zijn woorden en daden verkeerd begrepen!

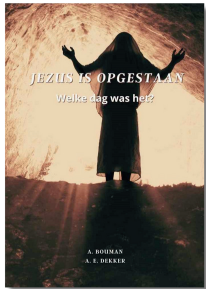
Hemel en hel, wat leert Jezus daarover? - *A.E. Knoch*

Jezus zei tegen Nicodemus: *Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als iemand niet wederom geboren wordt kan hij het koninkrijk van God niet zien*, Johannes 3:3. En Jezus zegt van mensen die verloren gaan: ... *waar hun worm niet sterft, het vuur niet uitgeblust wordt*, Markus 9:44.

Deze brochure geeft antwoord uit de Bijbel op de indringende vragen. Hoe kan God sterven van ongelovigen aanzien?

Jezus is opgestaan, welke dag was het? - A. Bouman, A. E. Dekker

Deze brochure geeft antwoord op de vraag wanneer de Heer Jezus exact opgewekt werd door de heerlijkheid van de Vader. Was het op -wat wij kennen als- de zondag? Of een andere dag? Nauwgezet is iedere uitdrukking en elk woord dat van belang is, onderzocht. Het resultaat is voor u als gelovige wellicht verbijsterend.

Vergeving van zonden of rechtvaardiging? - Frank Goldammer

Jakob en Esau - Elmar Frey

Ik ben blij dat mijn zonden zijn vergeven omdat Jezus aan het kruis voor mij stierf!, zeggen veel christenen. En rechtvaardiging dan? Het verschil is groter dan u denkt.

Ik heb gekozen voor Jezus en ik ben gered! Dat hoor je gelovigen zeggen. Jakob en Esau, u leest in Genesis en Romeinen 9 over deze tweeling. Het gaat om (uit)kiezen. Wie doet wat? Wanneer? Gods woord geeft uitsluitel!

Schepping van de mens, Gods waagstuk? - Ludwig Wolf

Waagde God het met de schepping van de mens? Zou de mens iets kunnen wat God niet voorzag? Kon de mens zo uit de hand van God weglopen dat er geen redden meer aan is?

Op deze en meer vragen komt antwoord in deze brochure, uit Gods woord. Het geeft vrede en rust in het hart, wanneer we beseffen Wie Hij is.

Psalm 139, vertaling en commentaar - Alfred E. Dekker

In Psalm 139 laat God via David weten dat God ons door en door kent; kende zelfs ons embryo. Ieder mens is voor God een open boek. Het maakt niet uit bij welk je hoort, wat je gelooft, in welke tijd je leeft en hoe je je gedraagt. Uiteindelijk zal álle knie voor Hem buigen en álle tong van harte belijden: Heer is Jezus Christus, tot eer van God, de Vader! Na lezing van deze psalm zal niemand dit nog kunnen betwijfelen.

Begrijp je wat je leest? - Werner Prolingheuer

In Handelingen 8 lees je dat een Ethiopisch machthebber van de koningin Candacé, de schatkist-bewaarder, te Jeruzalem kwam om daar de God van Israël te aanbidden. Op de terugweg las hij uit een gekochte Schriftrol. Deze invloedrijke ‘kamerling’ was eerlijk genoeg om te erkennen, dat hij zonder leiding de betekenis van het gedeelte (hij las in Jesaja 53) niet kon begrijpen. Zijn wij altijd zeker, dat wij alles correct verstaan?

Vloek van Cham? - Alfred E. Dekker

Bij de herdenking van de afschaffing van de slavernij onder de noemer Ketikoti is nu algemeen duidelijk geworden, dat de ‘vloek van Cham’ gebruikt is om een onafzienbare menigte medemensen eeuwenlang tot handelswaar te vernederen en beestachtig te behandelen. Wat alles des te vreselijker maakt, is dat de ‘vloek van Cham’ als zodanig niet in de Schrift voorkomt, maar op een klinkklare leugen berust. Hoe de vork dan wél aan de steel zit, probeert deze brochure te verhelderen.

De Gemeente in haar laatste aardse dagen - Alfred E. Dekker

Wie van ons het nieuws leest, ziet en hoort over alles wat er in de wereld gaande is, zal zich vast wel eens afvragen: hoelang nog? En wat staat ons allemaal te wachten, voordat alle leden van de uitgeroepen gemeente van de aarde weggerukt worden? Wij zien de toenemende chaos, rampspoed en misdadigheid in de wereld. Maar ook al zou het allemaal rozengeur en maneschijn zijn – wie zou niet voor altijd samen met onze Heer en Redder willen zijn? Wat hierna uiteengezet wordt, dient tot troost en bemoediging, vooral voor wankelmoedigen.

De wil van God & de wil van mensen - A.E. Knoch

Heeft de mens een ‘vrije wil’? Als mensen tegen de wil van God ingaan, zoals we iedere dag zien, kan God dan Zijn doel bereiken? Wat de broers met Jozef deden, was vreselijk. Je broer verkopen! Hoe kijk je daarnaar? *Laat Mijn volk gaan!* zei God tegen Farao. Die wilde dat niet. Hoe handelde God? De wil van de mensenmenigte voor Jezus was: *kruisig Hem!* Die wil werd doorgezet, was dat het dwarsbomen van Gods plan? Of paste dat naadloos in Gods bedoeling? En als alles uit God is, waarom zou je dan volgens Gods woord leven?

De doop - A.E. Knoch

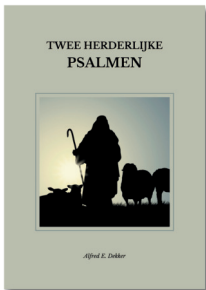
De doop? Die is altijd omstreken binnen de christenheid. Volwassenen dopen? Kinderen bespreken? Hoe dopen? In welke Naam? Wanneer gebeurde dat? Wat is het effect van de waterdoop? Doet het iets, bewerkt het wat? Word je er een betere gelovige door? Allemaal vragen, die steeds weer tot -soms verhitte- discussies leiden. Deze vragen zijn ook belangrijk: Waarin ben je gedoopt? De zee? De wolk? Water? Geest? Wat reinigt en wat niet? Wat is eigenlijk de ene doop (Efeziërs 4:5)? Antwoorden komen uit de Schrift in deze bijzondere studie over dit onderwerp.

God en de natiën - A.E. Knoch

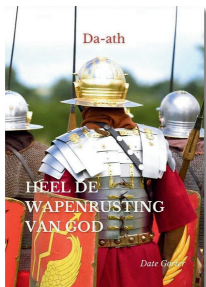
Hoe gaat God met de natiën om? Waarom zijn er eigenlijk natiën? Israël is Gods volk, en Hij heeft een heel speciaal plan met hen. Zij zullen de natiën leiden op aarde, als hun Messias er is. Maar in deze tijd lijkt de chaos alleen maar toe te nemen. Waar zal dat toe leiden? In deze uitgave leest u de overwegingen uit Gods woord, die antwoorden geven. U zult als serieus bijbellezer daarover verbaasd staan!

Twee herderlijke Psalmen - Alfred E. Dekker

Het beeld van herder en kudde heeft al eeuwenlang gelovigen aangesproken. In beginsel is het een beeld dat op God en Israël slaat en niet op gelovigen die in Christus Jezus zijn. Waarom dan toch de “herderspsalmen” 23 en 100? Omdat veel kostbaarheden in Gods schatkamer voor Israël ook voor de natiën buiten Israël van grote waarde zijn. Juist die schatten laten Gods karakter en bovenal Zijn liefde zien. Zouden wij jaloers op Israël zijn? Nee, zoals blijkt uit vergelijking van de aardse schatten voor Israël met die van Paulus’ evangelie. Lees dit, en verwonder u over Gods liefde!

Heel de wapenrusting van God - Date Gorter

Heel de wapenrusting van God aandoen is noodzakelijk voor elk lid van het lichaam van Christus.

Deze uitgave geeft antwoord op: waarom aandoen?

Tevens leest u hierin een nadere toelichting op de zeven onderdelen, zoals die te vinden zijn in Efeziërs 6:10-20.

Het gebed van geloof - *Hermann H. Rocke*

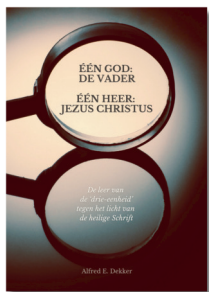
Tot Wie richten wij ons *gebed*?

Wat gebeurt er morgen in ons leven? In de wereld? Israël?

Kunnen wij God ‘verbidden’?

Gebed is het meest wezenlijke voor een gelovige. Gods woord is essentieel als het om gebed gaat. Daarin is groei en inzicht nodig. In deze brochure leest u over hoe, wat en wanneer we kunnen bidden. Wat is een waar *gebed van geloof*? Gods woord geeft antwoorden!

Één God: de Vader; Één Heer: Jezus Christus - *Alfred E. Dekker*

In de heilige Schrift is niets terug te vinden over God Die een ‘drie-eenheid’ zou vormen. Niettemin is deze leer al vroeg in het christendom opgedoken en wordt zij tot heden toe aan gelovigen onderwezen. In deze uitgave leest u in deel 1 over de lange geschiedenis van deze leer, afgesloten in deel 2 met wat door God Zelf in Zijn woord ons over Zichzelf, Zijn Zoon en de heilige geest onthuld heeft.

Het koninkrijk in het oude testament - *Vladimir Gelesnoff*

Wat is het koninkrijk van de hemelen?

De grote hoeveelheid antwoorden op deze vraag levert verwarring op.

Het is goed, voor de uitleg om elke zin, ieder woord in de Schriften uit te leggen vanuit het gebruik in andere tekstverbanden van de Bijbel.

Door dat principe te volgen, komt naar voren, dat: het koninkrijk van de hemelen gebaseerd is op de profeet Daniël.

Geestelijke gaven voor vandaag? - *A. E. Knoch*

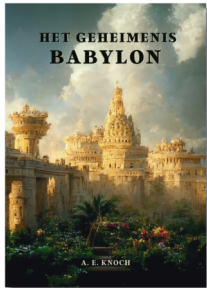
Geestelijke gaven vandaag? Hoe zit het daarmee? Het ‘spreken in tongen’? Lichamelijke genezing? Onder gelovigen wordt daar veel over gesproken. Waren deze ‘gaven’ of inwerkingen van de geest alleen voor toen, voor Israël en de gelovigen? Of gelden deze gaven nu nog steeds, voor alle gelovigen? Deze brochure behandelt deze vragen, en geeft antwoord uit de Schrift. De brieven van Paulus blijken meer licht op dit alles te werpen dan wij misschien denken.

Reuzen of niet? - *Alfred E. Dekker*

Deze uitgave gaat over de geschiedenis van de nephilim en repaïm. Zij is een van de zeer vele voorbeelden van de onstuitbare wijze waarop God, de Vader, toewerkt naar de geboorte van onze Heer en Redder Jezus Christus. Hij is de scharlaken draad die van Genesis 1:1 tot en met Openbaring 22:20 door de heilige Schrift loopt. Het gaat allemaal om Hem in Wie het al geschapen is, in Wie het al zijn samenhang heeft, Die het beeld van de onzichtbare God is, de Eerstgeborene van heel de schepping (Colossenzen 1:15-17).

Het geheimenis Babylon - *A.E. Knoch*

Wat is het geheimenis van Babylon? In de loop van de voorbije eeuwen is dat uitgelegd als: een systeem, een religieuze stroming, de RK kerk, et cetera. Deze uitgebreide brochure, als een naslagwerk te gebruiken, geeft het Bijbelse antwoord op deze vraag. De Schrift zelf aan het woord laten is altijd het beste. De schrijver doet dat: hij laat God Zelf aan het woord. Dat vraagt van ons simpelweg geloof in de uitspraken van God. Verwonder u met Johannes over het geheimenis Babylon.

Veel gelovigen hebben, in meer of mindere mate, kennis van Gods plan van 'eeuwen' (aionen). Zij vermoeden wellicht, dat vóór Genesis 1:1 er ook 'een periode' geweest moet zijn. Maar wat God, de Vader, deed? Men heeft daar geen idee van. Deze, toch wel uitzonderlijke studie, laat zien wat Gods woord aangeeft over die 'periode' vóór de schepping van hemelen en aarde. En welke onvermijdelijke grote toekomst dat oplevert via het kruis van Golgotha voor de hele schepping.